

the book is owned by kii@geocities.com (member #27);
typed to Word Document by kii@geocities.com;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (22/04/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

วันจลาจล

ป.อินทรปาลิต

เหตุการณ์ภายในบ้าน "พัชรารณ" อยู่ในระหว่างตึงเครียด

ตลอดวันบรรดาคณิชาชีพหญิงจับกลุ่มซุบซิบกัน คุณหญิงวาดกับนิกรหลานชายของท่านพร้อมด้วยแม่เลื้อย ทั้ง ๔ มีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา จากวงการที่ใกล้ชิดยืนยันว่าบนเรือนหลังเล็กที่เกาะลอยกลางสระใหญ่หลังบ้าน "พัชรารณ" มีการประชุมลับๆ กันเสมอ นอกจากนี้คุณหญิงวาดยังซื้อเสบียงเครื่องเครื่องกระป๋อง ยารักษาโรคเครื่องอุปโภคต่างๆ ไว้มากมาย

แน่นอนละเมฆหมอกแห่งการนองเลือดจะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้านี้ ภายในอาณาจักรน้อยๆ ของบ้าน "พัชรารณ" บ้านที่มีเรื่องยุ่งยากตลอดศก

เป็นเวลา ๒ สัปดาห์แล้วที่เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงของท่านไม่พูดกัน และไม่ได้อยู่ร่วมห้องกัน คุณหญิงพาแม่เลื้อยทั้ง ๔ มานอนที่เรือนคนใช้ บนตึกใหญ่เจียบเหงา ในตอนกลางคืนมักจะมีก้อนอิฐขนาดใหญ่ถูกใคร เทรียงขึ้นไปบนตึกเป็นสัญลักษณ์แห่งมีคคสัญลักษณ์ที่จะเกิดขึ้นในเร็ววันนี้

คุณหญิงวาดเตรียมการปฏิวัติอย่างเต็มที่

สาเหตุที่ประมุขแห่งบ้าน "พัชรารณ" จะแตกแยกกัน ก็เนื่องจากคุณหญิงวาดต้องการซื้อแหวนเพชรวงหนึ่งซึ่งเพื่อนของท่านคนหนึ่งมาเสนอขายให้ในราคา ๕๐,๐๐๐ บาท เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คัดค้านชี้แจงว่า ขณะนี้สถานการณ์ของโลกไม่สู้จะปลอดภัยนัก สงครามจะเกิดขึ้นในวันหนึ่งวันใดก็ได้ ควรจะเก็บเงินสดไว้ดีกว่าที่จะซื้อแหวนเพชรซึ่งไม่มีความจำเป็นอะไรนัก เท่านั้นเองคุณหญิงวาดก็เป็นพินเป็นไฟขึ้นมาทันที และเริ่มต้นตั้งตัวเป็นปรปักษ์กับสามีของท่าน ยุยงส่งเสริมคนใช้ชายหญิงของบ้าน "พัชรารณ" ประมาณ ๒๐ กว่าคนให้กระด้างกระเดื่องต่อเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

แล้ววันนี้เอง ความตึงเครียดก็เกิดขึ้นจนถึงขีดสุด ไม่มีสาวใช้คนใดขึ้นมาทำความสะอาดกวาดบ้านถูเรือนซักผ้า แม่ครัวไม่ยอมประกอบอาหารเหมือนเช่นเคย เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เดือดดาลมากที่ท่านต้องอดอาหารเช้าและอาหารกลางวัน ในที่สุดท่านก็ใช้ให้กิมหงวนไปตามเจ้าแห้วมาพบกับท่านในห้องโถงขณะที่ท่านกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ พล.ตรีเรกนั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถง

"จะเอายังไงกับกูไวย" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เอ็ดตะโรเจ้าแห้ว เมื่อกิมหงวนพาเจ้าแห้วเข้ามาในห้องแทนที่เจ้าแห้วจะทรุดตัวนั่งพับเพียบเรียบร้อยเหมือนเช่นเคย เจ้าแห้วกลับยื่นกอดอกในท่าทางหยิ่งยโส

"รับประทานได้เท่าว่ายังไง" เจ้าแห้วพูดหน้าตาย

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เม้มปากแน่น

"กูอดข้าวมาตั้งแต่เช้าแล้ว"

เจ้าแห้วยิ้มด้วยมุมปากด้านซ้าย

"รับประทานยายอิมแกไม่ยอมทำกับข้าวครับ"

"ทำไมถึงไม่ยอม" เจ้าคุณปัจจนึกฯ ทามขึ้นบ้าง

"รับประทานที่ไม่ยอมทำกับข้าวก็เพราะได้รับบัญชาจากคุณหญิงท่าน"

"อ้อ" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คราง "นี่หมายความว่าเมียข้าเขาสะไตรค์ข้ายังงั้นหรือ"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานอย่าเรียกว่าสะไตรค์เลยครับ รับประทานเรียกว่าปฏิวัติดีกว่า รับประทานคุณหญิงท่านให้
กระผมเรียนเตือนได้เท่าๆ ถ้าได้เท่ารับประทานไม่ยอมซื้อแหวนเพชรของคุณนายแสงให้ รับประทานได้เท่าจะต้อง
ประสบความสำเร็จที่สุดในชีวิต"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะ

"หนอย ยายปากกระโดนจะมาทำไม้ช้า ไปบอกเถอะว่าช้าไม่แคร์"

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

"อย่างเพิ่งพูดอะไรเลยอ้ายแห้ว เอ็งรีบเอารถไปหาซื้ออะไรมาให้คุณอาและพวกเรากินกันหน่อยเถอะ ทิวจะ
ตายอยู่แล้ว โท่ตอนสัก ๑ ตัว เบียดอยู่และจะซื้ออะไรอีกก็สุดแล้วแต่แก"

เจ้าแห้วลั่นศีรษะ

"รับประทานเสียใจครับอาเสี่ย คุณหญิงท่านสั่งผมไว้ว่าท่านคนเดียวเท่านั้นที่มีสิทธิ์จะใช้ผมได้"

พลขยับเท้าจะถีบเจ้าแห้ว

"เดี๋ยวพ่อถีบเบรียงเข้าให้เลย"

เจ้าแห้วถอยหลังกรูด

"รับประทานการทำร้ายทูตที่มาเจรจาด้วย รับประทานเขาไม่ทำกันหรอกครับ" พุดจบเจ้าแห้วก็วิ่งจิ้งจอกออกไป
จากห้อง

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึๆ หันมามองดูเพื่อนรักของท่าน

"เจ้าคุณ ยอมซื้อแหวนเพชรวงนั้นให้คุณหญิงท่านเถอะครับ เงินเพียง ๕๐,๐๐๐ บาทเท่านั้นไม่มากมาย
อะไรเลย"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ลั่นศีรษะ

"ไม่ซื้อละครับ ผมจะลองตีแม่เจ้าพลสักหน่อย ดูซิว่าจะมีฤทธิ์สักแค่ไหน"

พลงว่า "ถ้าคุณพ่อไม่อนุโลมตามใจคุณแม่ ผมคิดว่าต้องมีเรื่องใหญ่เกิดขึ้นแน่นอน"

"เกิดเป็นเกิดชิวะ พ่อรู้ดีว่าแม่แก่เตรียมจะปฏิวัติยึดอำนาจการปกครองจากพ่อ แต่คนอย่างพ่อก็หนึ่งเหมือน
กัน นองเลือดเป็นนองเลือด ตั้งแต่โตไปห้ามไม่ให้คนใช้ชายหญิงคนใด ที่เป็นพรรคพวกยายคุณหญิงปากกระโดนขึ้น
มาบนตึกนี้ บ้านช่องไม่มีใครทำความสะอาดก็ข้างมัน เมื่อยๆ ของพวกแก่เนะประกาศตนเป็นศัตรูกับพ่ออย่างเปิดเผย
แล้วรู้ไหม อ้ายแห้วก็พลอยไปด้วย แม้กระทั่งอ้ายบาบูก็ยอมร่วมมือกับคุณหญิงवाद เมื่อวานนี้พ่อกลับมาจากรุระ
นั่งรถผ่านประตูบ้านเข้ามา อ้ายบังนังเฉยไม่ลุกขึ้นสละมาพ่อเหมือนเช่นเคย

พลหัวเราะหึๆ

"ถ้าเกิดปฏิวัติยึดอำนาจการปกครองขึ้น คุณพ่อจะสู้คุณแม่ไหวหรือครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ฟินยิ้ม

"สู้ได้หรือไม่ได้ก็ต้องสู้ เพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของบ้านเรา มันจะฉิบหายเท่าไรก็ช่างมัน ใครจะมีอำนาจ
ใหญ่ยิ่งในบ้านนี้มากกว่าพ่อไม่ได้เป็นอันขาด คอยดูนะ พวกคนใช้ที่เป็นฝ่ายแม่ของแก พ่อจะปลดออกจากงานให้
หมด"

นายพัชราภรณ์หันมายิ้มกับดร. ดิเรก

"ว่าไง หมอ"

ดร.ดิเรกอมยิ้ม

"กันเป็นแพทย์ กันตั้งตัวเป็นกลาง ถ้าการปฏิวัติเกิดขึ้น กันจะให้ความช่วยเหลือรักษาพยาบาลแก่ผู้เจ็บป่วย
ทั้งสองฝ่าย ซึ่งกันถือว่าเป็นเพื่อนมนุษย์"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ลุกขึ้นยืน เดินวนเวียนไปมารอบห้องโถง

"บา-บายโมงกว่าแล้วยังไม่ได้กินอะไรรองท้องเลย"

พลอดหัวเราะไม่ได้

"ผมจะเอารถไปหาซื้ออาหารมาให้คุณพ่อนะครับ โปรดรอผมสักครึ่งชั่วโมงเท่านั้น"

"เออ ดีแล้วลูก พ่อหิวจนลมออกหูแล้ว ไปซื้อแถวสามย่านนี่แหละ จะได้กลับมาเร็วๆ"

นายพัชราภรณ์ลุกขึ้นพาตัวเดินออกไปทางหน้าตึก เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เดินออกมาทางหลังตึก แล้วท่านก็วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา

"เฮ้ย พวกเรา ออกมาทำอะไรนี่เนาะ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ดร. ดิเรก และอาสาเสี้ยกิมหงวนต่างลุกขึ้นวิ่งเหยาะๆออกมาทางหลังตึก ทุกคนทอดสายตามองไปทางหลังบ้านซึ่งมีเนื้อที่กว้างขวางและแลเห็นสระใหญ่อ่างอย่างถนัดชัดเจน

บนเรือนหลังเล็กที่เกาะลอยกลางสระ คุณหญิงวาดกำลังบงการให้คนใช้ชายหญิงช่วยกันลำเลียงทึบห่อสัมภาระขึ้นจากเรือแคนูลำใหญ่ แม่เสื่อทั้ง ๔ ยืนอยู่ข้างหลังคุณหญิงวาด

"ฮืม เห็นไหมล่ะอ้ายหงวน คุณหญิงเขาเตรียมเสี้ยงอาหารและกระสุนดินดำเป็นการใหญ่ ทึบใหญ่ที่กำลังยกขึ้นจากเรือต้องเป็นเครื่องกระจายเสียงแน่นอน อาหญิงของแกบุกอาแน่"

อาสาเสี้ยหัวเราะ

"ไม่เป็นไรครับ ถ้าการปฏิวัติเกิดขึ้นผมจะช่วยคุณอาเต็มที่ เพราะผมจะต้องถือว่าคุณหญิงกับพรรคพวกเป็นฝ่ายจรรยาจล"

"เออ พูดยังงี้ค่อยยังชั่วหน่อย" แล้วท่านก็ยกมือตบหน้าเจ้าคุณปัจจนิกฯ "ถ้ายังงี้อย่างนี้ผมจะครับเจ้าคุณ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มแห้งๆ

"ไม่ต้องกลัว ผมจะช่วยเจ้าคุณจนวินาทีสุดท้าย"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ถอนหายใจหนักๆ ท่านรู้ฤทธิ์คุณหญิงวาดเป็นอย่างดี ถ้าลงฮึดขึ้นมาแล้วเป็นต้องเป็นเรื่องใหญ่โตทุกครั้ง

"เอ-หรือหนีดีไว้อ..." เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พูดขึ้นเปรยๆ "หนีไปเช่าโรงแรมอยู่สักพักแล้วค่อยกลับมาบ้าน"

ดร.ดิเรกว่า "หนีไม่ได้ครับ คุณอาเป็นประมุขของบ้านนี้ ถ้าหนีไปทุกคนที่อยู่ในบ้านจะได้รับความเดือดเนื้อร้อนใจเพียงใด"

"เออ จริงของแก" แล้วท่านก็หันมายิ้มกับเสี้ยหงวน "อ้ายหลานชาย แกลองไปสืบสวนดูการเคลื่อนไหวทางฝ่ายคุณหญิงเขาซิว่า เขาจะเอาอย่างไรกับอา แล้วรีบมาบอกอา เราจะได้เตรียมแผนการด้านทานไว้แต่เนิ่นๆ"

กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้

"ผมว่าทางที่ตีคุณอาที่บ้านนี้เสียดีกว่าครับ" เขาพูดพลางหัวเราะพลาง "ผมรู้สึกที่บ้านเรามันมีเรื่องยุ่งยากไม่รู้จักจบสิ้นเลย จนกระทั่งเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงเขาวิตหนาระอาใจเต็มทนแล้ว"

"ก็เข้าไม่ได้เป็นคนก่อเรื่องยุ่งยากนี่หว่า คุณหญิงเขาก่อเรื่องขึ้นเอง ไปช่วยสืบสวนให้อาหน้อยเถอะวะ"

กิมหงวนพาตัวเดินลงบันไดหลังตึกตรงไปยังฐานทัพของคุณหญิงวาดซึ่งกำลังมีการเคลื่อนไหวกันอย่างคึกคัก

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พาเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับ ดร.ดิเรกเข้ามาในห้องโถง

ใน ๑๐ นาทีนั่นเอง อาเสี้ยกิมหงวนก็เดินหัวเราะเข้ามาในห้อง

"คุณอาครับ คุณอาหญิงเล่นงานคุณอาแน่"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หน้าจ๋อยอ้าปากหวอ

"เออ เล่าให้ฟังซิ เขาจะเอาอย่างไร"

กิมหงวนทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ล้มตัวหนึ่ง

"ปฏิวัติแน่นอนครับ อาจจะเริ่มลงมือยึดอำนาจคุณอาในคืนวันนี้ก็ได้ เพราะคุณอาหญิงได้เตรียมการไว้พร้อมแล้ว ในชั่วโมงนี้คุณอาหญิงจะมีกำลังรบประมาณ ๑๐๐ คนซึ่งเป็นพนักงานบริษัทรถประจำทางของอัยการและกรรมกรโรงงานทำเครื่องสำอางไทยของคุณอาแน่แหละครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เสียขวัญเสียกำลังใจแล้ว

"เอ-นี่แม้ว่าตเขาจะเล่นอิทำไหนดกับผมจะครับ" ท่านพูดกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"เฉยๆ เถอะครับ อย่างเพิ่งวุ่นวายไปเลย คุณหญิงท่านอาจจะขู่เจ้าคุณเล่นสนุกๆ ก็ได้"

"ไม่ใช่ชู้นา เจ้าคุณ เมียผมมันบ้าๆ บอๆ เสียด้วย เรื่องมันต้องนองเลือดในคราวนี้ ผมจะอย่างไรดี มีอยู่ ๒ ทาง ลู้หรือหนี"

"ลู้สิครับ" อาเสี่ยสนับสนุน "ถ้ายังงี้ก็ต้องลู้กันให้ถึงที่สุด ผมปราบพวกปฏิวัติเอง เชื่อมือผมเถอะครับ อ้ายกรคงจะเป็นกำลังสำคัญของคุณอาหญิง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ถอนหายใจหนักๆ

"แล้วอาจจะได้กำลังรบที่ไหน"

เสี่ยหงวนหัวเราะ

"ถมเถไปครับ กรรมการโรงเรียนโรงเรียนของผมตั้งเยอะเยอะ ผมโทรศัพท์บอกไปเท่านั้นก็จะยกโขยงมาที่นี่"

คราวนี้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มออกมาได้

"ดีแล้ว ถ้าเช่นนั้นอาขอแต่งตั้งให้แกเป็นหัวหน้าปราบปรามฝ่ายปฏิวัติในคราวนี้ แกยอมมีสิทธิ์ที่จะทำอะไร ได้ทุกอย่างในบ้านนี้เท่าที่แกเห็นสมควร"

กิมหงวนยัดหน้าอกขึ้นในท่าแบ่ง

"ค่อยใหญ่โตหน่อย เหาละครับ สนุกกันคราวนี้แหละ"

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้นอย่างขบขัน

"ตัวเมียประทะกันเองไม่น่าเลย ฮะ ฮะ คุณอาเหมือนกับท่านมหาราชาลูโกซันทรภาสอวตารรามซิงก์ เหลือเกิน เหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นในวังของพระองค์ถึงกับนองเลือด พระชายาของพระองค์ตั้งตนเป็นหัวหน้าปฏิวัติ รบกันอยู่ ๓ วัน ๓ คืน ผู้คนล้มตายไม่ใช้น้อย"

"แล้วใครแพ้" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ถาม

"เสมอกันครับ ชาวบ้านที่อยู่ใกล้ๆ กับวังของพระองค์ลี้ภัยเป็นฝ่ายปราถายอย่างยับเยิน ถูกกระสุนปืนล้มตายไม่ใช้น้อย บ้านเรือนพังหมด ท่านมหาราชชาติต้องประหารรางวัลให้ชาวบ้านครอบครัวละ ๑๐,๐๐๐ รูปี"

ภายในห้องโถงเงียบสงัดไปชั่วขณะ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ลุกขึ้นยืนด้วยอารมณ์หงุดหงิด และหัวนวดกใน เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นแก่ท่าน

"บา-กลุ้มใจจริงไว้อยู่กันด้วยความสงบสุขไม่ชอบ ไม่รู้ว่าจะปฏิวัติหาหอกอะไรกัน แฮ้อ-แฮ่ หมดความสุขเลยกู"

ดร. ดิเรกพูดขึ้นเบาๆ

"อย่าวิตกเป็นทุกข์ให้มากเลยครับ คุณอา สุภาชิตของอินเดียบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า...ทะเลระวักกินหนา ภาควิชาต ฉาอาถูระปะการาสามีภรรยา แปลว่าชีวิตย่อมเป็นไปตามพรหมลิขิต"

กิมหงวนยกฝ่ามือผลักหน้านายแพทย์หนุ่ม

"แกอินเดี่ยชะจริงเชียว อ้ายนี่"

ทันใดนั้น มีเสียงไซโยโห่ร้องดังขึ้นทางหลังบ้าน "พัชราภรณ์" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ รีบวิ่งเหยาะๆ ออกไปดู เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับดร. ดิเรกและเสี่ยหงวนตามออกไปด้วย ทุกคนแลเห็นชายฉกรรจ์หลายสิบคนบุกเข้ามาทางประตู หลังบ้านซึ่งติดต่อกับตรอกเล็กๆ แห่งหนึ่ง เจ้าแห้วกับนิกรทำการต้อนรับขับสู้อย่างแข็งแรง ชายฉกรรจ์เหล่านี้เป็นคนซบรัด นายตรวจ เด็กกระบี่ และช่างพิศมัยทรัพย์ประจำทางของนิกรนั่นเอง แต่ส่วนหนึ่งเป็นกรรมการโรงงานทำเครื่องสำอางไทยของคุณหญิงวาด

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ใจเต้นระทึก ใบหน้าซีดเผือด

"กำลังรบของคุณหญิงเขามาแล้ว" ท่านพูดกับเสี่ยหงวนด้วยเสียงลั่นเครือ "ก่อนค่ำวันนี้ มันจะต้องนองเลือดแน่ๆ แกรีบจัดการโทรศัพท์ตามกำลังรบฝ่ายเรามาเถอะ"

อาเสี่ยขมวดคิ้วุ่น

"เอ-เลือดคงจะท่วมหลังช้างในคราวนี้ มันถึงคราวที่จะต้องเอาเลือดละเลงเลือดเสียแล้วละครับคุณอา ผมยินดีจะพลีโลหิตทุกหยาดช่วยคุ้มครองป้องกันคุณอาที่รักของผม ไม่ต้องตกใจครับ ในชั่วโมงนี้กำลังรบของผมจะเดินทางมาถึงนี้เพื่อเตรียมต้านทานฝ่ายปฏิวัติ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เพื่อนเกลอของท่าน

"ผมไม่อยากจะให้เสียชีวิตและเลือดเนื้อเลย เจ้าคุณกับคุณหญิงนะ นอกจากจะเป็นคนไทยด้วยกันแล้วยังเป็นผัวเมียกันด้วย"

"ก็นั่นนะซีครับ ผิดพ้องหมองใจอย่างไร หันหน้าพูดกันดีกว่า ขึ้นใช้อาวุธเข้าทำห้ำหั่นกัน มันก็จะเดือดร้อนไปทั่วบ้าน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พยักหน้าเห็นพ้องด้วย

"ผมจะลองไปลาดตระเวนทางฝ่ายปฏิวัตินะครับ ถ้าหากว่าเราคือเจ้าคุณกับคุณหญิงสามารถเจรจากันได้โดยสันติวิธีแล้ว ก็จะไม่ต้องเสียเลือดเนื้อและชีวิตด้วยกันทั้ง ๒ ฝ่าย ผมจะลองเจรจากับคุณหญิงดู"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มีสีหน้าข่มขื่นขื่น

"ดีทีเดียวครับ ผมเองไม่อยากจะให้รบราฆ่าฟันกันเลย เจ็บใจนัก ฮึม-นี่แหละเขาว่า ช้างสาร งูเห่า ช้างเก่า เมียรัก อย่าได้ไว้วางใจ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พาตัวเดินลงไปทางหลังตึก ผ่านสวนดอกไม้ ชำระสะพานไม้ตรงไปยังฝ่ายปฏิวัติซึ่งกำลังมีการเคลื่อนไหวย่างคึกคัก บ้างก็จับกลุ่มร้องเพลงปลุกใจเสียป่า

แต่ตลอดเวลาเกือบ ๓ ชั่วโมงที่ผ่านมา เหตุการณ์ยังสงบเงียบ เสียหงวนผู้บัญชาการรบทางฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ได้โทรศัพท์ไปที่คู่อริและโรงเสื่อของเขาคือ ๒ แห่ง สั่งผู้จัดการคู่อริและผู้จัดการโรงเสื่อให้รับส่งกรรมกรเท่าที่มีอยู่มาที่บ้าน "พัชรภรณ์" โดยเร็ว

ในราว ๑๕.๓๐ น.

คณะกรรมการบริษัทประกันภัยไทยสุจริต ซึ่งล้วนแต่เป็นผู้มีเกียรติรวม ๘ คน ได้พากันมาหาเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เพื่อปรึกษาหารือในกิจการงาน ในฐานะที่เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เป็นประธานกรรมการของบริษัทที่กล่าวนี้

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ได้ต้อนรับคณะกรรมการที่เรือดั้นไม้หน้าตึกใหญ่ และเนื่องจากเจ้าแก้วและคนใช้ชายหญิงในบ้าน "พัชรภรณ์" ไปเข้ากับคุณหญิงวาด พลกับกิมหงวนจึงช่วยกันจัดหาเครื่องดื่มและบุหรี่ยำรับรองแขกของท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

ขณะที่เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กำลังโอภาปราศรัยกับคณะกรรมการบริษัทประกันภัย เหตุการณ์อันร้ายแรงก็เกิดขึ้น

นิกรพาเจ้าแก้วบุกเข้ามาในเรือดั้นไม้อย่างทะนงองอาจ ทั้ง ๒ แต่งกายในเครื่องแบบเหมือนๆ กัน คือมุ่งโล่สร้างแบบชาวสะก๊อต สวมเสื้อชั้นนอกคอเบาะผูกเน็คไทสวมหมวกเหล็กแบบทหารญี่ปุ่น คาดเข็มขัดกระสุนปืนพกนิกรถือปืนพก ยู.เอส.อาร์มี ๑๑ มม. ส่วนเจ้าแก้วถือปืนกลมือแบบทอมสัน

แขกของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สะดุ้งเฮือกไปตามกัน นิกรปราดเข้ามายกปืนพกขึ้นจ้องเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ แล้วพูดอย่างเด็ดขาด

"ถ้ายังรักที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป โปรดไปกับผมเดี๋ยวนี้"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทำหน้าชอบกล

"เอ๊ะ-นี่ทหารฉนวนหลุดเข้ามาในบ้านเราได้อย่างไรไว้ย"

นิกรขบกรามกรอด

"ไม่ใช่ทหารฉนวน ผมคือคณะผู้ก่อการ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะก๊าก

"ก่อการตะหวักตะบวยอะไรกันวะ ฉันคิดว่าแก ๒ คนมาจากโรงพยาบาลโรคจิตมากกว่า"

นิกรหันขวับมาทางเจ้าแก้ว

"ทหาร ยิงทิ้งเลย"

เจ้าแก้วสะดุ้งเฮือก

"รับประทานไม่กล้าครับ"

"ทำไมไม่กล้า" นิกรตวาดแหว็ด

"รับประทานกล้วยตืดตืดวางครับ รับประทานคุณเป็นผู้นำฝ่ายปฏิวัติ แสดงเองซีครับ"

นายจอมทะเล้นทำปากหุบหิมิต้าเจ้าแห้วแล้วยกปากกระบอกปืนจี้ลงที่บ่าเจ้าคุณประสิทธิ์

"ในนามแห่ง...ง่า..." เขาหันมาถามเจ้าแห้ว "ข้ามีตำแหน่งอะไรวะ"

เจ้าแห้วหัวเราะงอหาย

"รับประทานผมจะไปรู้หรือครับ รับประทานผมเป็นแต่เพียงตัวเล็กๆ ทำตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาคือคุณหญิง"

นิกรเม้มปากแน่น พยักหน้ากับเจ้าคุณประสิทธิ์ อาเขยของเขา

"ลุกขึ้น"

"ลุกไปไหน" ท่านเจ้าคุณพุดยิ้มๆ แล้วบอกกับคณะกรรมการบริษัทประกันภัย "อย่าตระหนกตกใจอะไรเลย ครับ เมียผมแกไม่สบายเกี่ยวกับอากาศร้อนจัดไปหน่อย อ้ายนี้หลานเมียผมเอง พลอยไม่สบายไปกับคุณหญิงवादด้วย ไม่มีอะไรหรอกครับ"

เจ้าคุณมหาสมบัติฯ รองประธานบริษัทประกันภัยมองดูหน้านิกรแล้วกล่าวขึ้น

"พ่อหลานชาย อ้ายที่ถืออยู่ในมือเนะมันไม่ใช่ของเล่น เอาไปเก็บเสียเถอะ"

นิกรตวาดลั่น

"แล้วใครบอกว่าของเล่นล่ะ อย่าพุดมากเดี๋ยวตายทำ กำลังหน้าลี้วหน้าขวานรู้ไหม" แล้วเขาก็ชูบังคับ เจ้าคุณประสิทธิ์ "ลุกขึ้น และไปจากเรือนต้นไม้เดี๋ยวนี้ ม่ายยังงั้นยิงหัวล้านแตกนะ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ชักหน้าเสียเมื่อเห็นนิกรทำท่าซึ่งซึ่งเอาจริงเอาจังกับท่าน ท่านเจ้าคุณชูมือทั้งสองขึ้นเหนือ ศีรษะแล้วลุกขึ้นยืน

"อ้ายกร แกกินข้าวของฉันแกยังกล้าทรยศต่อฉันอีกหรือ"

"ไม่ทราบ กินเข้าไปแล้วผมก็ซื้อออกมาหมดแล้วจะเรียกว่าเป็นบุญคุณไม่ได้ ไป-เดินออกไปเดี๋ยวนี้ซัดซินตาย นานา"

คุณพระเสวตฯ ผุดลุกขึ้นยืน ปราดเข้ามาจะซัดขวาง

"มีอะไรพุดกันที่นี้หลานชาย จะเล่นเอาตัวไปยิงทิ้งใช้ไม่ได้"

เจ้าแห้วยกปืนกลมือจ้องหน้าอกคุณพระเสวตฯ

"ถอยออกไป รับประทานธุระไม่ใช่ ประเดี๋ยวคุณนายที่บ้านเป็นหมายนะครับ ในนามแห่งผู้บังคับกองฝ่าย กบฏ ข้าพเจ้านายแห้ว โทระพากุล ขอให้ทุกคนรีบกลับไปบ้านเดี๋ยวนี้ และขอแจ้งให้ทราบอย่างสง่าผ่าเผยว่า บัดนี้ กำลังรบของฝ่ายก่อการได้ยึดที่มั่นสำคัญต่างๆ อันเป็นจุดยุทธศาสตร์ในบ้านนี้ไว้ได้แล้ว"

แขกของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ตกตะลึงไปตามกัน ด้วยอำนาจปืนพก ๑๑ มม. เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ไม่กล้าซัดซิน เดินนำหน้าพานิกรกับเจ้าแห้วออกไปจากเรือนต้นไม้ทันที แล้วความอลเวงก็เกิดขึ้นทั่วเรือนต้นไม้ บรรดาคณะกรรมการของบริษัทประกันภัยต่างรู้แน่ชัดว่า ภายในบ้าน "พัชรภรณ์" มีการปฏิวัติเกิดขึ้นแล้ว ซึ่งหัวหน้าใหญ่ฝ่ายปฏิวัติ คือคุณหญิงवादนั่นเอง ทุกคนต่างแตกตื่นรีบหนีกลับบ้านเอาตัวรอด เพราะเกรงจะต้องรับเคราะห์พลอยฟ้าพลอยฝน ไปด้วย

"ปฏิวัติ...ปฏิวัติโวย...กบฏ...อ้ายกรจับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ไปแล้ว"

เสียงกู่ตะโกนร้องบอกกล่าวกันดังไปทั่วบ้าน ในเวลาเดียวกันนี้เอง ธงรบฝ่ายปฏิวัติก็ถูกชักขึ้นบนเกาะกลาง สระ ฝ่ายจรวาจรกระจายกำลังกันเข้ายึดจุดยุทธศาสตร์สำคัญต่างๆ ในบ้าน "พัชรภรณ์"

เครื่องสูบน้ำที่โรงสูบน้ำและถังน้ำประปาทางหลังบ้านอยู่ในความยึดครองของพวกกบฏแล้ว โรงจำหน่าย กระแสไฟฟ้าก็ถูกยึด บ้าน "พัชรภรณ์" ทำน้ำประปาและไฟฟ้าใช้เองเพื่อให้มีใช้ตลอด ๒๔ ชั่วโมง โดยไม่ต้อง กระปรียบกระปรอยหรือปิดๆ ดับๆ เหมือนกับบ้านประชาชนอื่นๆ พวกกบฏส่งกำลังอีกส่วนหนึ่งเข้ายึดสะพานข้ามคู ใหญ่ด้านตะวันตกไว้ได้อย่างง่ายดาย ความสับสนอลหม่านเกิดขึ้นทั่วบ้าน "พัชรภรณ์" แล้ว กำลังรบทางฝ่ายกบฏที่ยึดโรงไฟฟ้ามีนายภควานจันทร์เป็นหัวหน้าและแขกยามอีกในราว ๑๐ คนซึ่งเป็นเพื่อนของนายภควานจันทร์นั่นเอง

แน่นอน มันหมายถึงการนองเลือดและหลังเลือดอย่างโชกโชกในคราวนี้ คุณหญิงवादแม่ทัพใหญ่ฝ่ายกบฏ ต้องบัญชางานอย่างเหน็ดเหนื่อย โดยมีนิกรหลานชายของท่านเป็นผู้บัญชาการรบ

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้เรียกพลกับเสี้ยหงวนมาพบกับท่านในห้องโถง ขอให้ยอมจำนนแก่ฝ่ายคุณหญิงวาดโดยไม่มีเงื่อนไข แต่อาเสี้ยไม่ตกลง เขาประกาศตนเป็นผู้บัญชาการรบฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

ประตูหน้าต่างตึกใหญ่ถูกปิดตันทีเพราะเกรงว่าคุณหญิงวาดจะส่งกำลังเข้ายึดตึกนี้ เสี้ยหงวนได้ร่วมมือกับพลเตรียมรบมือกับฝ่ายกบฏอย่างเต็มที่

กำลังรบฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เดินทางมาถึงแล้ว รถยนต์ ๒ แถวขนาดใหญ่ ๒ คันบรรทุก ชายฉกรรจ์ รวมทั้งหมดประมาณ ๔๐ คนแล่นมาในบ้าน "พัชรภรณ์" อย่างอาหยาญ คนเหล่านี้เป็นกรรมกรของเสี้ยหงวนนั่นเอง อาเสี้ยดีใจรีบวิ่งลงจากตึกไปต้อนรับคนของเขาซึ่งกรูกันลงจากรถอย่างรวดเร็วฉับพลัน กิมหงวนเริ่มสั่งงานทันที ส่งกำลังส่วนหนึ่งยึดสะพานข้ามบ่อน้ำทางทิศตะวันออกตรงกำลังปฏิวัติไม่ให้ข้ามมา แนวนรบฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เคลื่อนเข้าตั้งมั่นทางริมคูฝั่งตะวันออกทุกช่องทาง

๑๖.๓๐ น. เครื่องกระจายเสียงของปฏิวัติก็เริ่มต้นประกาศดังไปทั่วบ้าน "พัชรภรณ์" โฆษกคือนายนิกร การุณวงศ์นั่นเอง

แถลงการคณะก่อการ

บัดนี้ คณะก่อการของเราได้ยึดอำนาจการปกครองในบ้าน "พัชรภรณ์" ได้แล้ว เราได้จับกุมพระยาประสิทธิ์ฯ ประมุขแห่งบ้านนี้ไปคุมขังไว้ยังกองบัญชาการของเรา เป็นอันว่านับแต่บัดนี้เป็นต้นไป พระยาประสิทธิ์ฯ นิติศาสตร์ยอมไม่มีสิทธิใดๆ ในบ้านนี้อีก คณะก่อการขอแต่งตั้งบุคคลในคณะของเราให้เป็นผู้บริหารบ้านนี้ต่อไปดังรายนามต่อไปนี้

๑. นายนิกร การุณวงศ์ เป็นผู้บัญชาการรบฝ่ายก่อการ
๒. นางประไพ การุณวงศ์ เป็นแม่บ้าน
๓. นายแห้ว โทระพากุล เป็นหัวหน้าคนใช้ชายหญิง
๔. นางนันทา พัทธภรณ์ เป็นที่ปรึกษา
๕. นางประภา ณรงค์ฤทธิ เป็นนายแพทย์ใหญ่
๖. นายภควานจันทร์ เป็นนายยามใหญ่

ลงชื่อ คุณหญิงวาด

แม่ทัพใหญ่

ในเวลาใกล้ๆ กัน เครื่องกระจายเสียงทางฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็ได้ทำการประกาศกระจายเสียงเช่นเดียวกัน

"พี่น้องที่อยู่ในบ้าน "พัชรภรณ์" ทุกคนจงฟังเรา บัดนี้คุณหญิงวาดฯ ได้ตั้งตนเป็นหัวหน้าการจลาจลขึ้นในบ้าน โดยเกลี้ยกล่อมคนใช้ชายหญิงและพวกกรรมกรในบังคับบัญชากระทำการอันมิชอบ จับกุมตัวพระยาประสิทธิ์ฯ ไปกักขังไว้ ฉะนั้นข้าพเจ้าขอร้องให้ฝ่ายปฏิวัติที่โง่เขลาเบาปัญญารู้เท่าไม่ถึงการ จงวางอาวุธเสีย ถ้าไม่เชื่อฟัง เราจะใช้กำลังเข้าปราบปรามในคืนวันนี้ พระยาประสิทธิ์ฯ ยังอยู่ในฐานะที่เป็นเจ้าของบ้านนี้โดยชอบธรรม ขอแจ้งให้ฝ่ายปฏิวัติทราบ ว่า กำลังรบอันมหาศาลของเรามาถึงแล้วและกำลังเดินทางมาอีกมากมาย ถ้าท่านดื้อดึงต่อสู้เรา ก็จะเปรียบเหมือนกับแมงเม่าบินเข้ากองไฟ"

เสียงวิทยุฝ่ายกบฏตะโกนตอบทันที

"อย่าชู่เลยโว้ย ไม่กลัวโว้ย อ้ายกิมเบี"

วิทยุฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ แหวขึ้น

"อ้าว ทำไมล้อชื่อพ่อละ อ้ายกร"

แล้ววิทยุทั้งสองฝ่ายตะโกนด่ากันเป็นที่น่าสนุกสนานยิ่งนัก ชาวบ้านใกล้เรือนเคียงแตกตื่นวิ่งวุ่นวายเมื่อทราบว่ภายในบ้าน "พัชรภรณ์" มีการปฏิวัติเกิดขึ้นและคงจะถึงกับนองเลือดอย่างแน่นอน

ที่เกาะกลางน้ำหลังบ้าน "พัชรภรณ์" เรือนพักร้อนเล็กๆ แบบไทยโบราณหลังเดียวบนเกาะนั้นคือกองบัญชาการรบฝ่ายปฏิวัติ

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ถูกควบคุมตัวอยู่ในห้อง คุณหญิงวาดกับนิกรและเจ้าแห้วกำลังขู่เชิญให้ท่านเจ้าคุณประกาศกระจายเสียงยอมปราชัยฝ่ายปฏิวัติโดยไม่มีเงื่อนไข ท่าทางของคุณหญิงวาดคึกคักเข้มแข็งบอกความเอาการเอางาน

"อย่าพูดข่มขู่ฉันให้มากเลยนะ คุณหญิง" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พูดเสียงอ่อย "ถึงอย่างไรฉันก็เป็นพี่เธอนะ จะบอกให้"

คุณหญิงวาดเคঁหน้าเรา

"เสียใจ เตี้ยนี้ดิฉันไม่ได้เป็นเมียเจ้าคุณแล้วดิฉันถือว่าเจ้าคุณเป็นศัตรูสำคัญของดิฉันเข้าใจไหม ฮืม-ขอเงินซื้อแหวนเพชรวงเดียวไม่ให้ อยากรกระดุกนัก ดิฉันก็ต้องกบฏ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ชักฉิว

"แล้วจะเอาอย่างไรกับฉันอีกบอกมาซิ"

นิกรส่งกระดาษร่างคำประกาศแผ่นหนึ่งให้อาเชยของเขา

"คุณอาต้องพูดกระจายเสียงตามข้อความที่ผมร่างมานี้"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ลั่นศีรษะ

"ฉันยอมทำตามคำขอร้องของแกไม่ได้ อย่าขู่กูให้มากนักเลยวะ อ้ายกร"

คุณหญิงวาดยกมือกอดอก ทำปากแบะยื่นเดินวนเวียนไปมารอบๆ ห้อง

"ยอมไม่ได้ ฮะ ฮะ ถ้ายังงั้นเจ้าคุณเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ลูกปืน, ยาพิษ, กับเชือก จะกินยาตายหรือจะผูกคอตายหรือจะให้เรายิงตาย เชิญเลือกเอา คณะผู้ก่อการไม่มีเวลาที่จะให้คุณอีกแล้ว"

"ขู่ไว้..." ท่านเจ้าคุณปลงอนิจจัง "อย่าแើคให้มากนักเลยนะคุณหญิง ฉันหมั่นไส้เธอเต็มทนแล้วนะจะบอกให้"

คุณหญิงวาดทำตาเขี้ยว

"หมั่นไส้...ฮืม-ประเดี้ยวแมยึงทั้งเสียเลย รู้ไหมว่าขณะนี้อำนาจสูงสุดเป็นของดิฉัน"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"คนเราเวลามันจะบ้า มันก็เป็นไปได้ง่ายๆ เหมือนกัน สงบสติอารมณ์ไว้บ้างเถอะนะ แม่वाद"

คุณหญิงวาดหันขวับมาทางเจ้าแห้ว

"อ้ายแห้ว ยิงหัวขมอมเจ้าคุณเลย ในฐานะที่ดูหมิ่นหัวหน้าคณะปฏิวัติ"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"รับประทานไม่กล้าครับ กลัวติดคุก"

คุณหญิงวาดปราดเข้ามายื่นเผชิญหน้าสามีของท่านแล้วขู้งับคืบ

"เร็ว ประกาศข้อความตามที่เขียนให้เตี้ยนี้ หรือมายเจ้าคุณก็ต้องตาย เปิดสวิทช์ได้แล้ว อ้ายแห้ว" พูดจบคุณหญิงวาดก็ยกปืนพกจ่อขมับสามีของท่าน "จะอ่านหรือไม่อ่าน"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หน้าเสียว

"อย่าเล่นบ้าๆ นะ คุณหญิง มันลั่นโป๊งป้างออกมาฉันก็ตายเท่านั้น"

"อ้าว ก็ตายนะซีคะ ไม่อ่านรี"

"จ๊ะ จ๊ะ อ่าน ฉันจะอ่านเตี้ยนี้"

คุณหญิงวาดจุมมือเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มาที่หน้าไมโครโฟน แล้วนิกรก็รีบพูดไมโครโฟนขึ้นก่อน

"พี่น้องทั้งหลาย ต่อจากนี้ไปโปรดคอยฟังถ้อยแถลงของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ซึ่งท่านจะปราศรัยกับท่าน"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ลอบค้อนคุณหญิงวาดและนายจอมทะเล้น แล้วท่านก็คลี่กระดาษออกอ่านข้อความตามที่นิกรร่างขึ้น

"พี่น้องที่อยู่ในบ้าน "พัชรภรณ์" ทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ถูกคณะก่อการเชิญตัวมาปรึกษาหารือกันโดยสันติวิธี ข้าพเจ้าใคร่จะขอร้องให้ท่านงดการกระทำใดๆ ซึ่งเป็นการนองเลือด ข้าพเจ้าจะเจรจากับคุณหญิงวาดเอง ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าถูกบังคับให้พูดไว้ พวกเราจงร่วมมือร่วมใจกันทำการต่อต้านคุณหญิงวาดให้ถึงที่สุด"

เจ้าแห้วรีบปิดสวิทช์ทันที คุณหญิงวาดปราดเข้ามายกปืนพกจ่อลงตรงสะดือเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พอดี

"ทำไมถึงพูดยั้งใจ หา"

"ไม่รู้ละ เป็นอะไรก็เป็นกัน"

คุณหญิงหันมาทางนิกร

"เอาตัวไปขังไว้ย้ายกร ไม่ต้องให้กินอะไรแม้แต่ น้ำ ชั่งไว้จนกว่าจะอดตาย จัดยามควบคุมไว้อย่างแข็งแรง ถ้าใครปล่อยให้หนีไปต้องถูกตัดหัว ๗ ชั่วโมง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะก๊าก

"อนิจจังทุกขัง เอ๊ย เมื่อวานนี้ก็ยังดีๆ อยู่เนี่ย"

คุณหญิงวาดขบขรามกรอด

"ว่าบ้าประเดี๋ยวแม่มึงหัวล้านทะเลเลย"

นิกรพาตัวเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ออกไปจากห้อง ในเวลาเดียวกันนี้เอง ทางฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็ได้รับกำลังรวมเพิ่มเติมมาอีก ๑ คันรถยนต์ ๒ แถวขนาดใหญ่

เหตุการณ์ภายในบ้าน "พัชรภรณ์" อยู่ในระหว่างตึงเครียด ทั้งสองฝ่ายต่างคุมเชิงซึ่งกันและกัน และต่างก็เสริมที่มั่นของตนให้แข็งแรง ดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์เตรียมการช่วยเหลือผู้ได้รับภัยอันตรายทั้ง ๒ ฝ่าย ในฐานะที่เขาเป็น นายแพทย์ ดิเรกซึ่งรอกกาบาทขึ้นที่เรือดั้นไม้หน้าตึก จัดแจงลำเลียงยาและเครื่องเวชภัณฑ์ไปไว้ที่นั่น

อย่างไรก็ตามการประทะยังไม่เกิดขึ้น นอกจากจะมีการตะโกนด่ากันบ้างเล็กๆ น้อยๆ ระหว่างเสี้ยหงวนกับนิกร เจ้าคุณปัจจนิกฯ มีท่าทางชวนให้เกิดพิรุณสงสัย ท่านไม่ยอมให้ความช่วยเหลือหรือแม้แต่คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ และนานๆ เจ้าคุณปัจจนิกฯ มักจะไปเวียนเทียนทางแนวฝ่ายปฏิวัติ

ก่อนเวลา ๑๙.๐๐ น. เล็กน้อย

กิมหงวนนำกำลังรบทางฝ่ายเขารวม ๔ คนเข้ายึดโรงไฟฟ้าซึ่งอยู่ริมรั้วข้างบ้าน "พัชรภรณ์" กลับคืน ซึ่งขณะนั้นนายภควานจันทร์กับเพื่อนแขกยามของเขาได้ทำการยึดครองอยู่

"พวกเรานุก ไชโย" อาเสี้ยตะโกนออกคำสั่งพาพลรบของเขาลุกขึ้นจากที่กำบัง วิ่งประดาหน้าเข้ามายังโรงไฟฟ้า ทันใดนั้นเอง ฝ่ายปฏิวัติก็เริ่มต้นยิงกราดด้วยก้อนอิฐก้อนหินปลิวว่อนมาจากฝ่ายเสี้ยหงวน

การต่อสู้ซึ่งใช้ก้อนอิฐต่างกระสุนปืนเป็นไปอย่างทรหด หลังคาโรงไฟฟ้าพังพินาศ นายภควานจันทร์ร้องสั่งพรรคพวกของเขาให้สู้อย่างกล้าหาญ ภายหลังจากฝ่ายกิมหงวนถูกยิงระดมหนาแน่นก็จำต้องล่าถอยกลับออกมา

อาเสี้ยเรียกชายหนุ่มคนหนึ่ง ชายหนุ่มผู้นี้เป็นกรรมกรโรงเสี้ยของเสี้ยหงวนนั่นเอง เป็นลูกจิ้งที่เกิดในเมืองไทยและพูดภาษาไทยได้ดีเท่ากับเสี้ยหงวน

"อ้ายเสี้ย เอ็งขึ้นไปบนตึกเดี๋ยวนี้ เข้าไปหาคุณพลเพื่อนข้าบอกว่าคุณขอหมูแฮม ๑ ขา"

เสี้ยยิ้มแห้งๆ

"เอามาทำไมครับ"

"ข้าจะบุกโรงไฟฟ้าโดยเอาหมูแฮมขว้างเข้าไปยังพวกแขกเหล่านั้น ธรรมชาติแขกแก่ก็รู้ดีแล้วว่ามันกลัวและเกลียดหมู ข้าจะเหินหมูแฮมทั้งขาออกเป็นชิ้นๆ แล้วขว้างเข้าไปก่อน เท่านั้นเราก็ยึดโรงไฟฟ้าได้อย่างง่ายดาย เร็ว-ไปเอามา เอามีดโต้ะติดมือมาด้วยสักเล่ม การรบเข้าขั้นรุนแรงแล้ว เราจำเป็นจะต้องยึดโรงไฟฟ้าให้ได้ก่อนค่า"

ลูกน้องของเสี้ยหงวนรับคำสั่งลุกขึ้นวิ่งตรงไปที่ตึกใหญ่ กิมหงวนระดมยิงโรงไฟฟ้าต่อไป เสี้ยก้อนอิฐหล่นลงบนหลังคาโรงไฟฟ้างดังสนั่นหวั่นไหวตลอดเวลา ลักครู่หนึ่งนายเสี้ยคนของเสี้ยหงวนก็แบกหมูแฮมขาเบ้อเริ่มวิ่งกระเือกะรำเข้ามาพร้อมด้วยมีดโต้ะ ๑ เล่ม กิมหงวนรีบเหินหมูแฮมออกเป็นชิ้นใหญ่ๆ หลายชิ้น

เขาได้ยื่นเสี้ยนายภควานจันทร์ร้องตะโกนลั่น

"เหนะ อีนี่แขกสูตายคะรึบ คนแขกไม่เคยกลัวใครนะ"

อาเสียหัวเราะ

"ไม่กลัว...ดีละ" แล้วกิมหงวนก็หยิบหมูแฮมชิ้นหนึ่งลุกขึ้นขว้างลอยละลิวเข้าไปตกที่หน้าโรงไฟฟ้า กระสุนวิเศษหล่นลงข้างหน้านายภควานจันทร์ทันที เจ้าบังมองดูแล้วสะดุ้งเฮือกถอยหลังกรูด "เฮ้-อีนี่หมูไซ้ไม่ช่าย"

สมุนของเขาคนหนึ่งปราดเข้ามาท่ามกลางพิจารณาแล้วร้องขึ้นด้วยความหวาดกลัว

"ทะระวะกินหนา อีนี่หมูแฮมไซ้เนะ เท-อีนี่แซกไม้อู้แล้วว้ย"

ความระส่ำระสายเกิดขึ้นแก่พรรคพวกของนายภควานจันทร์ทันที หมูแฮมอีกหลายชิ้นลอยละลิวปลิวมาตกในแนวแซก ในเวลาเดียวกับที่พรรคพวกของกิมหงวนบุกเข้ามาเป็นหน้ากระดาน พวกแซกอลหม่านหลบหลีกขึ้นหมูแฮมจนไม่เป็นอันสู้รบ ในที่สุดนายภควานจันทร์ก็สั่งหน่วยพลรบแซกล่าถอย

"เฮ้-ทะระวะกินหนาทางหมากระดุกกระดิกนะ อีนี่แซกหนีว้ย"

กิมหงวนร้องตะโกนขึ้นทันที

"พวกเราตะลุมบอน ไซโย"

ฝ่ายแซกถอนตัวต่อหน้าเข้าศึกอย่างสับสนอลหม่าน ก้อนอิฐหลายก้อนถูกกบาลพวกแซกหัวแตกหัวโนไปตามกัน อาเสียพาพรรคพวกของเขาเข้ายึดโรงไฟฟ้ากลับคืนมาได้แล้ว นายภควานจันทร์พาหน่วยทหารแซกล่าถอยไม่เป็นกระบวน

คืนวันนั้นเอง ในราว ๒๐.๐๐ น.เศษ การรบ ๒ ฝ่ายสงบนิ่งใหญ่ได้เป็นไปอย่างรุนแรง กิมหงวนสั่งระดมยิงเรือรบพักร้อนบนเกาะกลางน้ำ ก้อนอิฐและก้อนหินมากมายถูกลำเลียงมายังแนวหน้าทางฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เสียงก้อนอิฐกระทบเรือรบหลังนั้นดังสนั่นหวั่นไหว

คุณหญิงวาดกระโจนลงมาจากเรือ นันทา ประภา นวลละออและประไพวิ่งตามลงมาด้วย ต่างคนต่างหลบก้อนอิฐเกรงว่าจะถูกกบาลของตนเข้า การปฏิบัติเข้าชั้นนองเลือดแล้ว พลรบทั้งสองฝ่ายถูกส่งตัวไปยังหน่วยพยาบาลของดร. ดิเรก ซึ่งนายแพทย์หนุ่มต้องทำงานอย่างหนักตลอดเวลา หมดด้ายไป ๔ กลุ่มในการเย็บบาดแผลที่ศีรษะของคนเจ็บ

โอกาสเป็นของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ แล้ว ท่านเจ้าคุณเป็นหน้าต่างด้านหลังกระโดดลงมาบนพื้นดินแล้วกระโดดลงน้ำว่ายน้ำมาทางฝั่งแนวรบของพวกท่าน ในเวลาเดียวกันนี้เองพวกปฏิวัติก็ช่วยกันระดมขว้างก้อนอิฐมายังเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทำให้ท่านเจ้าคุณต้องดำพูดคำว่าอย่างลำบากยากเย็นใจ

อย่างไรก็ตามเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็อุตส่าห์รวบรวมกำลังว่ายน้ำมาถึงฝั่งรบของท่าน พล พัทธราภรณ์ ผู้ควบคุมแนวรบทางด้านนี้รีบกระโดดลงไปใต้น้ำประคองบิดาของเขาขึ้นมานบนตลิ่ง พลรบของท่านไซโยให้ร้องเสียงลั่นไปหมด เจ้าคุณปัจจนิกฯ แอบสังเกตอยู่ในกอพุทธรักษาพอแลเห็นเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ปลอดภัยขึ้นมาบนบกได้ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็วิ่งเข้ามาหาแล้วโผล่เข้ากอดเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

"สิ้นเคราะห์ที่ไปที เจ้าคุณปลอดภัยแล้ว" เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดยิ้มๆ "ตลอดเวลาที่พวกกบฏจับเอาตัวเจ้าคุณไป พวกเราแสนที่จะเป็นห่วง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยกมือป้ายน้ำที่ติดอยู่บนศีรษะอันล้นเลี่ยนของท่าน

"ขอบคุณมาก เจ้าคุณ ยายคุณหญิงวาดทำผมปั่นป่วนหมด ผมเกือบถูกอัยกรยิงทิ้งเสียแล้ว มันซุ่มบังคับให้ผมอ่านข้อความตามที่มันเขียนให้"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มเล็กน้อย

"หมดเคราะห์หมดโศกทีนะครับ ต่อไปนี้เรามาร่วมมือกันปราบปรามพวกกบฏเถิด เราจะต้องทำสงครามขึ้นแตกหักทำลายพวกปฏิวัติให้ราบคาบโดยเร็วที่สุด ไปที่ตึกเถอะครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยกมือตบ่านายพัทธราภรณ์ลูกชายสุดสวาทของท่าน

"แกเข้มแข็งดีมากพล อ้ายหงวนอยู่ไหนล่ะ"

พลยิ้มให้ท่าน

"อยู่บนตึกครับ กำลังวางแผนการที่จะเข้าตีพวกปฏิวัติในตอนดึกคืนวันนี้"

"อือ ไม่น่าเลยนิ กินข้าวหม้อเดียวกัน เป็นคนไทยด้วยกัน และอยู่บ้านเดียวกันรบราฆ่าฟันกันเอง"
พลว่า "จะอย่างไรได้ครับ คุณแม่ก่อนเรื่องขึ้นก่อน เราเป็นฝ่ายถูกไม่ใช่ฝ่ายผิดก็ต้องสู้รบไปจนกว่าคุณแม่กับพรรคพวกจะยอมแพ้โดยไม่มีเงื่อนไข"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดตัดบท

"ไปพักผ่อนเถอะเจ้าคุณ ผมคิดว่าเจ้าคุณคงอ่อนเพลียมาก"

ข่าวเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ประมุขของบ้าน "พัชรภรณ์" หลบหนีที่คุมขังมาได้ ทำให้พลรบทางฝ่ายท่านทุกด้านทุกแนวมีขวัญและกำลังใจดีขึ้น เสียงไชโยให้ร้องดังแข่งแซ่ดตลอดเวลา เจ้าคุณปัจจนิกฯ รีบพาเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มาที่ตึกใหญ่อันเป็นที่ตั้งของกองบัญชาการ

ในเวลาเดียวกันนี้เอง อาเสี้ยกิมหงวนกำลังประชุมพวกหัวหน้าหน่วยรบต่างๆ ประมาณ ๑๐ คนอยู่ที่หน้าตึกใหญ่ พอเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ปรากฏตัวขึ้น อาเสี้ยก็ร้องตะโกนขึ้นดังๆ

"คุณอา โอ-คุณอาหรือครับ ไชโย ไชโยหนอยไวยพวกเรา ไชโยๆๆ" แล้วกิมหงวนก็วิ่งเข้ามาสวมกอดเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ด้วยความดีใจ "ผมนึกว่าอ้ายกรยิงคุณอาทิ้งเสียแล้ว ทำไมถึงหนีมาได้ล่ะครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มแบ่น ปลาทปลิ้มใจที่กิมหงวนแสดงความจงรักภักดีที่ท่านมากมาย

"ก็พวกเราช่วยกันบอมบ์เรือรบพักกลางน้ำ หัวหน้ากบฏเลยหนีลงจากเรือเพราะกลัวบวมบะ อาเลยถือโอกาสที่ซุลมุนกันกระโดดลงจากเรือร่นว่ายน้ำหนีมาขึ้นทางฝั่งเรา"

เสี้ยหงวนประคองท่านขึ้นมาบนตึก เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตามท่านขึ้นมาด้วย รวมทั้งหัวหน้าหน่วยรบทั้งหมด "ผมจะโจมตีฝ่ายปฏิวัติให้แตกหักในเวลา ๒๔ น. คืนวันนี้แหละครับ" อาเสี้ยรายงานให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทราบ

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พยักหน้าเห็นพ้องด้วย

"ดีแล้ว อาขอมอบอำนาจสูงสุดในการปราบปรามจลาจลให้เป็นของแก่โดยเด็ดขาด เดียวนี้อาเป็นคนอ่อนแอไม่เหมือนแต่ก่อน ไม่สามารถที่จะควบคุมบัญชาการรบได้"

อาเสี้ยยึดตัวขึ้นในท่าเบ่ง

"ผมเอง คุณอา ผมรู้มืออ้ายกรดี มันไม่เก่งไปกว่าผมหรอกครับ แต่ว่าเท่าที่เราได้รับความขัดข้องไม่สามารถจะโจมตีฝ่ายกบฏได้เต็มมือก็เพราะเรามีหนอนบ่อนไม้" กิมหงวนพุดเสียงหนักแน่น "เกลือของเราเป็นหนอนเสียแล้วคุณอาทราบไหม"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ แสดงท่าที่เป็นพิรุณเต็มตัว แกล้งพุดเสริมขึ้น

"หมายความว่า พวกแนว ๕ ทางฝ่ายโน้นปะปนอยู่กับพวกเรายังงั้นหรือ"

อาเสี้ยจ้องตาเขม็งมองดูเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"ถูกแล้ว ถึงเวลาแล้วที่ผมจะปล่อยให้ลอยนวลต่อไปอีกไม่ได้" พุดจบอาเสี้ยก็พยักหน้ากับหัวหน้าฝ่ายรบของเขา "เฮ้-จับเจ้าคุณปัจจนิกฯ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สะดุ้งเฮือก ล้วงมือลงไปในกระเป๋ากางเกงเพื่อจะหยิบปืนพกออกมา แต่แล้วพรรคพวกของกิมหงวนหลายคนก็รวบตัวท่านไว้ได้

"ขัดขึ้นหรือ ซ่อมเลยพวกเรา" เสี้ยหงวนตะโกนลั่น

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ รีบกล่าวห้ามทันที

"อย่าๆๆๆ ขอเสียทีเถอะพวกเรา การซ่อมหรือยิงทิ้งมันโหดร้ายมาก ผิดมนุษยธรรมอย่างร้ายกาจ อย่าทำเลย อย่าลืมน่าจะต้องปกครองคนในบ้านหลายสิบคน คนเราถ้าเขาขาดความเคารพนับถืออา อาก็ไม่อาจจะปกครองได้ เพราะฉะนั้นก่อนที่แกจะทำอะไรขอให้คิดถึงอาให้มาก"

กิมหงวนว่า

"ไม่มีใครรู้หรอกครับ ซ่อมเสียคนละดุ้นละดุ้นพอหอมปากหอมคอ อย่าให้ถึงกับตาย"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ออกันขวัญแขวน

"โถ-อ้ายหงวน อาแก่แล้วจะซ่อมมาได้ลงคอเชียวหรือ"

กิมหงวนตวาดเว็ด

"แกกว่านี้ผมยังเคยซ่อม ดีซี ซ่อมคนแกไม่มีทางต่อสู้อีม-เดี่ยวยิงสะตือแตกเลย คุณอาทำเป็นนกมีหูหนูมีปีก ผมรู้เท่าทันหรอก คุณประกากับคุณประไพลูกสาวของคุณอาเป็นหัวหน้าฝ่ายกบฏ อ้ายลูกเขยของคุณอาก็เป็นผู้บัญชาการรบฝ่ายกบฏ แล้วคุณอาจะมาเข้าข้างพวกเราก็คงผิดไป เฮ้ย-เอาตัวไปขังไว้ในห้องส้วมข้างบน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"ขังไว้ที่ห้องอื่นไม่ได้หรือ" ท่านพูดเสียงละห้อยน่าสงสาร

"ไม่ต้องพูดมาก ประเดี่ยวยิงเบรียงเข้าให้เลย คนที่แพ้แล้วไม่ต้องมีเสียง ผมจะทำงานงมงายเป็นเรื่องของผม"

"แต่แกก็ควรระนึกถึงศีลธรรมและมนุษยธรรมบ้าง ขังเอาไว้ในห้องส้วมก็เหม็นตายทำซีไวย มันจะมากไปถ้าตำรวจเขารู้เข้าว่าแกกักขังฉันทำให้ฉันเสื่อมเสียอิสรภาพแก่จะต้องติดตะราง"

"ฮือ" อาเสี่ยร้องลั่น "เรื่องนี้เป็นเรื่องภายในบ้านของเรา ตำรวจไม่เกี่ยว มีเสียงเรอะ เคยตายไหม หัวล้านแล้วยังพูดมากอีก คนหัวล้านนะไว้ใจไม่ได้รู้ไหม"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สะดุ้งโหยง

"ยกเว้นอาสักคนเถอะวะ"

อาเสี่ยทำคอดย่น แล้วยิ้มแห้งๆ ยกมือไหว้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

"ขอโทษทีครับ ผมลืมนึกว่าคุณอาหัวล้าน แต่ล้นแบบคุณอาบอกความเป็นผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่นี้ครับ"

"เออละๆ ไม่ต้องวิจารณ์"

หัวหน้าหน่วยรบของเสี่ยหงวนต่างควบคุมตัวเจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินขึ้นบันไดไปชั้นบนเพื่อทำการคุมขังไว้ตามคำสั่งของอาเสี่ย

๒๔.๐๐ น. ตรง

กำลังรบฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เริ่มต้นโจมตีบุก ต่างฝ่ายต่างใช้ก้อนอิฐก้อนหินขว้างปากัน บ้านเรือนของชาวบ้านใกล้เรือนเคียงถูกลูกหลงพังทลายชำรุดเสียหายไปหลายหลัง การต่อสู้ของทั้งสองฝ่ายเป็นไปอย่างตื่นเต้นแต่ไม่หวาดเสียว หน่วยพลรบแขกในบังคับบัญชานายภควานจันทร์ถูกโจมตีแตกพ่ายยับเยิน อาเสี่ยนำกำลังรบส่วนหนึ่งบุกบันประจัญบานและจับนายภควานจันทร์ได้โดยละม่อม พวกปฏิวัติคุมกันไม่ติดแล้ว พลรบฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สามารถข้ามสะพานข้ามบ่อน้ำได้ ฝ่ายปฏิวัติล่าถอยทุกแนว คุณหญิงวาดพาแม่เสือทั้ง ๔ หลบหนีเข้าไปยึดกระท่อมท้ายสวนเป็นที่มั่นสุดท้าย

ท่ามกลางการสู้รบยุทธ

คุณหญิงวาดกับ ๔ นางปริษาหารือกันอยู่ในกระท่อมโดยอาศัยแสงสว่างจากตะเกียงรั้วดวงหนึ่ง ฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ได้ตัดสายไฟฟ้าไม่ยอมจ่ายกระแสไฟฟ้าให้ ใบหน้าของคุณหญิงวาดแม่ทัพใหญ่ซีดเผือด นัยน์ตาแฝงไว้ซึ่งความเป็นทุกข์

"พลรบของเราไม่ได้กินข้าวกินน้ำเลย กำลังรบก็แตกพ่ายไปเกือบหมด เราจะทำอย่างไรดี จะหนีหรือจะสู้"

ประไพว่า "ยกธงแดงเถอะคะ คุณอาคะ"

"หา ธงขาวหรือธงแดง"

"ธงแดงซีคะ พรุ่งนี้เช้าเราจะถูกโจมตีอย่างหนักที่สุด หนูจะชักธงแดงขึ้นเหนือกระท่อมหลังนี้"

"ไม่ได้ๆ" นันทาขัดขึ้น "ธงแดงหมายถึงคอมมิวนิสต์ ดีไม่ดีตำรวจเขาจะเล่นงานเราเข้า"

ประไพขมวดคิ้วย่น

"ฟังก่อนซีคะพี่นั้น โไพจะอธิบายให้ฟัง อาเสี่ยกิมหงวนผู้บัญชาการรบฝ่ายเขาแกล้งเดหัวจางงอมแงม เมื่อแกพาพลรบบุกเข้ามาหาเราแลเห็นธงแดงเข้า แกก็คงอ้วกเพราะอยากกินเหล้า หมัดกำลังใจที่จะทำการสู้รบ เท่านั้นเราก็จะได้โจมตีไล่ตะเพิดกลับไป"

คุณหญิงวาดยิ้มออกมาได้

"เออ เข้าที่มาก แนวต้านทานของเราที่ยึดโรงไฟฟ้าถูกโจมตีแตกพ่าย เพราะเจ้าหงวนใช้หมูแฮมขว้างเข้ามา อ้ายบังกับพรรคพวกของมันเกลียดหมูจึงทิ้งที่มั่นเราต้องใช้วิธีหนามยอกเอาหนามบ่ง"

ทันใดนั้นนิกรกับเจ้าแห้วก็พรวดพราดเข้ามา ศีรษะของเจ้าแห้วถูกก้อนอิฐแตกเป็นแผล เลือดไหลย้อย เจ้าแห้วชบครามกรอดพุดเสียงลั่นกระท่อม

"นองเลือด นี่แหละครับของเลือด รับประทานกบาลแบะไปแล้ว เจอเข้าก่อนเบ้อเริ่ม"

คุณหญิงวาดพลอบใจเจ้าแห้ว

"แกต้องคิดเสียว่า แกยอมสละเลือดเนื้อเพื่อเป็นพลีให้แก่ฉัน"

เจ้าแห้วพินหัวเราะ

"รับประทานถ้าเสียเลือดหรือเนื้อเพียงอย่างเดียว รับประทานก็พอจะทนได้หรือครับ รับประทานนี่เสียทั้งเลือดทั้งเนื้อรับประทานแย่น้อย"

นิกรพุดโพล่งขึ้น

"กำลังรบของเราถูกทำลายเกือบหมดแล้ว ผมคิดว่าพຽ່ງนี้เข้าเราคงแพ้ยับเยิน"

ประไพกล่าวขึ้นทันที

"ไม่แพ้ คำว่าแพ้ไม่มีในปทานุกรมของพวกเรา เราต้องชนะ หรืออย่างเลวก็เสมอกันไป เอาเถอะคะกรพยายามหน่วงเหนี่ยวด้านทานไว้ พຽ່ງนี้พอจะโจมตีข้าศึกเอง เพราะไฟได้เตรียมแผนการไว้แล้ว"

นิกรถอนหายใจหนักๆ กวาดสายตามองไปรอบๆ กระท่อม

"มีอะไรให้พี่กินบ้างไหมไฟ"

นันทาเอ็ดตะโรขึ้น

"กินขนมปังไป ๒ ปอนด์ ปลากระป๋อง ๑ กระป๋องไปเมื่อหยกๆ ทิวอีกแล้ว"

"บู๊ธ พี่นั้น ฉันไม่ได้อยู่นิ่งๆ นี่นา วิ่งไปวิ่งมามันก็หิวนะซี ตามปกติฉันก็แก่กินอยู่แล้ว"

ตอนนั้นนันทาออกรู้สึกสงสารน้องชายของหล่อน

"เสียบึ่งเราหมดแล้วละกร พี่และพวกเราก็ยังไม่ได้กินอะไรเลย ทนหิวไปก่อน พຽ່ງนี้พี่จะใช้ให้คนออกทางหลังบ้านไปจ่ายเสียบึ่งมาไว้สำหรับพวกเรา"

"ว่า-ไม่รู้ว่าจะรบกันทำไมลำบากจะตายโหง ความจริงปานนี้ควรจะหลบนอนกันให้สบาย ไม่น่าจะต้องมาลำบากลำบากอย่างนี้ หรือยอมแพ้..."

นวลละอว่า "ยอมแพ้ง่ายๆ ได้หรือคุณนิกร เราต้องรบต่อไป พຽ່ງนี้ดิฉันจะบุกเสียหวนเอง"

นิกรหันมาพยักหน้ากับเจ้าแห้ว

"ไปไว้อ ออกไปตรวจแนวรบกัน แกกับข้าเห็นที่จะมองเพ่งกันในคราวนี้ อ้ายเสียมันจับได้มันคงตีตายท่า"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานสำหรับผม รับประทานเห็นจะไม่ยอมให้จับละครับ อย่างไรก็ตามนี้เตลิดเปิดเบิ่งไปอยู่ที่อื่น เอาตัวรอดไว้ก่อน รับประทานถ้าถูกจับเจ้าคุณท่านคงเล่นงานผมแน่ ออกไปข้างนอกเถอะครับ"

ทั้งสองพากันเดินออกไปจากกระท่อม ต่างคนต่างเสียขวัญกำลังใจ ขณะนี้การรบยังคงประชิดติดพันกันอยู่ แนวรบของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทุกด้านทุกแนวได้เปรียบข้าศึก พลรบของคุณหญิงวาดหมดกำลังใจที่จะทำการสู้รบแล้ว เพราะไม่มีพลากิธการลำเลียงน้ำจืดและเสียบึ่งอาหารมาให้ ดังนั้นหลายต่อหลายคนจึงละทิ้งหน้าที่หาทางหลบหนีออกไปจากบ้าน "พัชรภรณ์"

พอรุ่งอรุณของวันใหม่ กิมหงวนก็สั่งพลรบของเขาทำการโจมตีที่มั่นฝ่ายกบฏ เสียงไชโยให้ร้องดังกึกก้อง ทำให้ชาวบ้านใกล้เคียงแตกตื่นตกใจไปตามกัน อาเสี้ยนนำพลรบส่วนใหญ่บุกทะลุข้ามสะพานท่ามกลางท่ากระสุน ก้อนอิฐและก้อนหินที่ฝ่ายปฏิวัติช่วยกันระดมยิงอย่างแน่นหนา แล้วพลรบทางฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็แยกย้ายกำลังเข้าขยี้ศัตรูอย่างดุเดือด

แนวรบฝ่ายปฏิวัติมีธงแดงถูกชักขึ้นเป็นแห่งๆ มันเป็นธงสีแดงมีตัวอักษรสีขาวปรากฏว่า สุราษฎร์บาล เหล้าโรง หรือ สรรพสามิต

อาเสี้ยนแลเห็นธงแดงเข้าก็หยุดชะงักห้ามล้อพรีด รีบหมอบลงกำบังตัวทันที ทำคอขย้อ่นนำสงสาร

"หมวด ๑ รุกคืบหน้าขึ้นไป หมวด ๒ ยิ่งตริงเข้าศึกไว้...อ้าว...อ้อ...แยะละไว้ยู่ ที่หมายกระท่อมท้ายสวน ยิ่ง...อ้าว...โอ้ย...ไม่ไหว...อ้อ..." แล้วอาสาเสียก็ลุกขึ้น "ถอย-ถอยไว้ย พวกเราถอย"

พลรบทุกคนแปลกใจเหลือที่จะกล่าว การรบกำลังประชิดติดพันและกำลังได้เปรียบทุกประการทำไมผู้บังคับบัญชาถึงสั่งให้ถอย แต่คำสั่งยอมเป็นคำสั่ง ทุกคนจึงถอยร่นลงมา ทันใดนั้นเองคุณหญิงวาดกับแม่เสียทั้ง ๔ ก็นำพลรบเกือบ ๕๐ คนซึ่งหลบซ่อนตัวอยู่ตามสุ่มทุมพุ่มไม้ลุกขึ้น

คุณหญิงวาดร้องตะโกนลั่น

"อ้ายเสียเออวา พวกเรานุกไว้ย โย...ไชโย...เอามัน เอาเลือดทาแผ่นดินให้ทั่ว พวกเรานุก อ้ายเสียนุก"

ฝ่ายกบฏประดาหน้ากันเข้ามา รุกไล่โจมตีพลรบของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ แดกพ่ายหนีข้ามสะพาน อาเสียสั่งให้ตริงสะพานข้ามบ่อไว้ และเรียกคนของเขาคนหนึ่งให้เข้ามาหา

"เฮ้ย วิ่งขึ้นไปบนตึก เอาวิสกี้มาให้ข้าหนึ่งขวด ถ้วยแก้วและกับแกล้มไม่ต้อง เร็วเข้า

ข้าจะลงแดงตายอยู่แล้ว...อ้อวะ อ้าว...อ้อ...อ้อ...แยะไว้ย"

คนของอาสาเสียรีบวิ่งไปจากที่นั่นทันที กิมหงวนเรียกพลรบอีกคนหนึ่งให้มาช่วยลูบหลังให้เขา แต่แล้วอาสาเสียก็อ้าวออกมาจนได้ เพราะพยาร์เหล่าในท้องทำการรบกวนอย่างหนัก กิมหงวนทนไ้ก้อักคลิ้นเทียนวิงเวียนจนกระทั่งคนของเขาถือวิสกี้ขวดใหญ่วิ่งถือเข้ามาส่งขวดเหล่าให้ อาเสียหลับหูหลับตาเปิดจุกออก ยกขวดขึ้นดื่มอึกๆ เกือบครึ่งขวด แล้วเขาก็ถอนหายใจออกมาดังๆ ยกหลังมือขวาเช็ดปาก

"เฮ้อ ค่อยยังชั่วหน่อย แหม-เข้าศึกมันฉลาดฉิบหายเลย ชักธงแดงให้เห็นใครจะไปไหนได้ เอ้า-แกเออข้างซีประเดี่ยรวบใหม่ คราวนี้ตะลุมบอนเลย วันนี้ข้าจะเอาเลือดละเลงตัวข้าให้ทั่ว"

กิมหงวนวิ่งปราดเข้าบัญชาการรบอีก รอสั่งพลรบของเขาให้บุกตะลุยฝ่ายปฏิวัติ แน่นนอนละมันเป็นการรบขั้นแตกหักและรุนแรงที่สุด ต่างฝ่ายต่างระดมยิงกันด้วยก้อนอิฐและก้อนหินก้อนดิน นานๆ ก็มีดุ้นแสมลอยละลิวมาดุ้นหนึ่งซึ่งเปรียบเสมือนปืนใหญ่ พลรบฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยกข้ามสะพานได้อีกครึ่งหนึ่ง แยกย้ายกันเข้าตีที่มั่นเข้าศึกซึ่งบางแห่งก็ถึงกับตะลุมบอนกัน

"ประจัญบาน" อาเสียร้องลั่น "ข้าพเจ้าเป็นผู้นำ เอามันไว้ย ไชโย"

พลรบของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ วิ่งประดาหน้าเข้าไปหาเข้าศึกเป็นแถวหน้ากระดาน นิกรยืนอยู่หน้ากระท่อมยกกล้องส่องทางไกลขึ้นส่อง พอแลเห็นพลรบของเขาถอยร่นลงมา กระดิ่งทองก็เคียดดาลเหลือที่จะกล่าว หยิบดุ้นแสมได้ดุ้นหนึ่งยกขึ้นกวัดแกว่งร้องตะโกนลั่น

"พี่น้องทั้งหลาย เอามันไว้ย เลือดละเลงเลือด เอาเลือดทาตัวของเราไว้ให้มันเหม็นคาวเลือด ไชโย"

แล้วผู้บัญชาการรบฝ่ายกบฏก็ยกพลเข้าตะลุมบอนกับพลรบของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ต่างฝ่ายต่างตะเกียบทุบถองขึ้นเข้าลงตอกกันเป็นสามารบ เสียงร้องตะโกนด่า เสียงร้องครวญครางระงมไปทั่วสมรภูมิ การประจัญบานเป็นไปอย่างดุเดือด นิกรถือดุ้นแสมวิ่งเข้ามาหาเสียหงวนซึ่งยืนหยัดอยู่กลางพลรบของเขา แล้วนิกรก็ร้องเย่เกเสียงลั่น

กระดิ่งทองพาดฟันประจัญบาน

เข้าศึกไม่ต้านทานต้องวิ่งโร่

ว่าพลางเปล่งเสียงร้องไชโย...

"ไชโย มา-อ้ายหงวน มึงกับกูมาสู้กันตัวต่อตัว"

อาสาเสียถือดุ้นแสมดุ้นเบ้อเริ่มเป็นอาวุธเช่นเดียวกัน แลเห็นนิกรวิ่งเข้ามา กิมหงวนก็ยืนตั้งท่าเตรียมพร้อมอ้ายเสียมือกวาดปราดเข้าตีอาสาเสียเต็มรัก มุ่งหวังจะตีคอต่อให้ตายคาที่ แต่เสียหงวนยกดุ้นแสมรับไว้ได้ ยกเท้าขวาขึ้นถีบถุกท้องนิกรเซลาออกไป

"อ้ายกร มา-เข้ามาซีเพื่อน"

พลรบทั้ง ๒ ฝ่ายหยุดรบแล้ว ต่างฝ่ายต่างส่งเสียงเฮฮาเข้ามาล้อมวงมองดูการต่อสู้ระหว่างหัวหน้ากับหัวหน้า นิกรรบแบบเย่เก เสียหงวนรบแบบจ้าว ต่างผลัดกันรุกผลัดกันรับอย่างแคล่วคล่องว่องไว พลรบฝ่ายใครก็เอาใจช่วยนายของตัวร้องตะโกนหนุนแซ่ไปหมด บ้างก็ต่อรองกันตามอัธยาศัยและตามนิสัยของพวกเราที่นิยมเล่นการพนัน

นิกรถือตุ้มแสมบรีเข้ามาเพื่อจะเพด็จศึกแต่แล้วกิมหงวนก็ยกเท้าขวาเตะบึงเข้าให้ ถูกก้านคออ้ายเสือมือขาวอย่างถนัดถนี่ นิกรยืนโง่งนเหมือนต้นไม้ต้องพายุ หลับตาพร้อมมอมยืมแก้มตุ้ย เสียหงวนค่อยๆ ย่องเข้ามาดูใกล้ๆ แล้วยกตุ้มแสมขึ้นประเคนลงกลางกบาลนิกรอย่างเบาๆ

"โป๊ก นี่แน่ะ"

ผู้บัญชาการรบฝ่ายกบฏล้มลงนอนเหยียดยาวบนพื้นทันที พลรบฝ่ายกบฏต่างวิ่งหนีเอาตัวรอดเมื่อไม่มีนายบังคับบัญชา อาเสี่ยวร้องสั่งให้พลรบของเขารุกไล่กวาดล้างต่อไป

"บุกมันพวกเรา กวาดและล้างให้หมด"

แล้วเขาก็นำพลรบจำนวนหนึ่งประมาณ ๑ หมวดวิ่งตรงไปยังกระท่อมท้ายสวน เพื่อจับกุมบรรดาหัวหน้ากบฏทั้งหลาย อาเสี่ยวสั่งกระจายกำลังกันเข้าล้อมกระท่อมหลังนั้นแล้วเดินตรงมาที่หน้ากระท่อมอย่างอาจหาญยึดหน้าอกขึ้นในท่าแบ่ง

รองเท้าเตะของผู้หญิงข้างหนึ่งลอยละลิวออกมาถูกหน้าผากของกิมหงวนดังป๊าบ อาเสี่ยวกระชากปืนพกในซองปืนออกมา ทำปากยื่นนิยน์ตาโตวิ่งปราดเข้าไปในกระท่อมหลังนั้น แต่ภายในกระท่อมนั้นเงียบกริบ มันเป็นกระท่อมของดาสนอนชายชราซึ่งเป็นคนดูแลพันธุ์ไม้ดอกในบ้าน "พัชรภรณ์" จึงมีข่าวของเครื่องใช้หลายอย่าง

คุณหญิงวาดหมอบคุดคู้ยู่ใต้โต๊ะตัวหนึ่ง ใบหน้าขาวซีดตัวลั่นนั่งงกเพราะความกลัว กิมหงวนแลเห็นเขาก็หัวเราะก๊าก

"ออกมา คุณอา ออกมาให้ผมจับเสียดีๆ อย่าให้ผมต้องเสียกระสุนปืนเลย"

คุณหญิงวาดมีท่าที่เหมือนกับจะเป็นลมคลานออกจากใต้โต๊ะอย่างน่าสงสาร เสียหงวนประคองท่านให้ลุกขึ้นยืน ในเวลาเดียวกับที่พลรบของอาเสี่ยวหลายคนบุกเข้ามาในกระท่อม คุณหญิงค่อยๆ ลุกขึ้นยืนตัวลั่นนั่งงกขมู่มือทั้งสองชั้นเหนื่อศิระะ แต่แล้วท่านก็รีบยกมือปิดจี้กะแร้ของท่าน

"กลัวแล้วจะพ่อหงวนจ๋า"

"แะ...ฮืม...ไม่ต้องกลัว คุณอาหญิงมีความผิดมารู้ไหม ในฐานะที่ทรยศต่อคุณอาผู้ชาย พรรคพวกของคุณอาหญิงไปไหนกันหมดล่ะครับ"

คุณหญิงกระซิบกระซาบบอกกิมหงวนด้วยความกลัว

"ซ่อนอยู่ในครัว อย่างบอกนะว่าแอบอก"

อาเสี่ยวอดหัวเราะไม่ได้ มอบตัวคุณหญิงให้พรรคพวกของเขา แล้วถือปืนพกเดินย่องเข้าไปในครัวหลังกระท่อมซึ่งเป็นห้องแคบๆ

นันทา นวลละออ ประภา และประไพยืนกอดกันกลมอยู่ข้างเตาไฟ ทุกคนตัวลั่นเต็มเหมือนลูกหมาตกน้ำ เสียหงวนถือปืนพกคู่มือค่อยๆ ย่องเข้ามาในครัว พอแลเห็น ๔ นางอาเสี่ยวก็ร้องขึ้นดังๆ

"จี้กจี้!"

"ว้าย" แม่เสือทั้ง ๔ ร้องขึ้นพร้อมๆ กัน

เสียหงวนหัวเราะ ยกปืนพกขึ้นจ้อง

"ว้ายๆๆ" ประไพร้องลั่น "อย่ายิงเลยคะพวกเรายอมแพ้แล้ว"

กิมหงวนเดินรีเข้ามาหาเมียรักของเขา ยกปากกระบอกปืนพกจี้ลงตรงสะตือนวลละออพอดี

"กลัวไหม หา?"

"กลัวคะ เฮียขา อย่าฆ่าเมียเลยนะคะ นึกว่าเลี้ยงลูกนกกลูกกาไว้เอาบุญเถอะคะ เท่าที่นวลเป็นกบฏก็เพราะคุณอาหญิงท่านยุยงส่งเสริม"

อาเสี่ยวแกล้งทำหน้าเสยะเดินแบ่งไปมารอบห้องในฐานะที่เป็นผู้พิชิต แล้วควงปืนพกเล่นอย่างแคล่วคล่องว่องไว เขานึกขึ้นได้ว่าหัวหน้ากบฏหลบหน้าไปอีก ๑ คนคือเจ้าแห้ว จึงหันมาถามเมียรักของ ดร.ดิเรก

"คุณเคยตายหรือเปล่า"

ประภาตัวลั่นนั่งงก

"ยะ...ยัง...ยังไม่เคยคะ แล้วก็ไม่อยากตายด้วย"

"ดีแล้ว ถ้าเช่นนั้นคุณต้องบอกผมตามตรงว่าอ้ายแห้วไปไหน"

ประกาสันศิระชะ

"บอกไม่ได้ค่ะ" หล่อนพูดตะกุกตะกักไม่เต็มเสียง "ลองมองดูในตุ่มน้ำชีคะ..."

กิมหงวนหัวเราะ เดินย่องมาที่โถงน้ำใบใหญ่ชะงักหน้ามอดดู อาเสี่ยสะดุ้งเหือกเมื่อแลเห็นเจ้าแห้วนั่งยองๆ คุกคู้อยู่ในโถงซีเมนต์ใบใหญ่ แล้วเสี่ยหงวนก็ก้มลงยกมือรวบผมเจ้าแห้วให้ลุกขึ้นยืน เจ้าแห้วชูมือหาร้องเอ็ดตะโรลั่น

"โอ๊ยๆๆ อ้อย รับประทานหนึ่งหัวหลุดแล้วครับ"

กิมหงวนร้องตะโกนเรียกพลรบของเขา ชายฉกรรจ์ ๔ คนปราดเข้ามาในห้องครัว อาเสี่ยออกคำสั่งทันที

"นำผู้หญิงหัวหน้าภฎ ๔ คนนี้ และยายแก่ปากกระโถนข้างนอกไปที่ตึกใหญ่เดี๋ยวนี้ ระวังอย่าให้หลบหนีไปได้ ถ้าหนียั้งทิ้งเลย"

พลรบคนหนึ่งมองดูเจ้าแห้วอย่างขิงขัง

"แล้วอ้ายหมอนี่ล่ะครับ เสีย"

"อ้อ สำหรับเจ้าแห้ว กันจะจัดการเอง กระสุนปืนนัดหนึ่งไม่ก็สตาจค์ห rokok"

พวกพลรบคุมตัวแม่เสื่อทั้ง ๔ ออกไปจากห้องครัวเหลือแต่เจ้าแห้วเผชิญหน้ากับเสี่ยหงวนตามลำพัง เจ้าแห้วหน้าซีดเผือด แข็งขาลันกระแทกกันดังปังๆ

"อ้ายแห้ว"

"จำ...เอ๊ย...ครับ โอ๊ย...โม้ตัสสะภควโต รับประทานอย่างยิ่งผมเลยครับ รับประทานผิดถูกก็ว่ากันไปตามเรื่อง"

กิมหงวนทำปากเบะยี่น

"ช้านะไม่อยากจะยิงเอ็งหรือ แต่ข้าก็อดที่จะยิงเอ็งไม่ได้"

"บู้ไร้...รับประทานอย่าใช้สำนวนสะเวิงกับผมเลยครับ รับประทานเก็บปืนเสียเถอะครับ รับประทานผมจะช็อคตายอยู่แล้ว อู๊ย...ปากกระบอกปืนตรงกับหน้าอกผมพอดี"

อาเสี่ยอดหัวเราะไม่ได้

"แกเป็นกำลังสำคัญฝ่ายกบฏ ฉะนั้นแกต้องตาย รู้ตัวหรือเปล่าว่าแกเลวมากคิดการกำเริบเสิบสาน ทรมานต่อคุณอาที่ซุบเลี้ยงแกมาตั้งแต่ตีนแกเท่าฝ่าหอยจนกระทั่งเกือบเท่าหน้าฉัน อย่างนี้เขาเรียกว่าทรมานและอกตัญญูต่อท่านผู้มีพระคุณ"

เจ้าแห้วถอนหายใจหนักๆ

"รับประทานผมเป็นซี่ซ่า เป็นลูกจ๊อก รับประทานคุณหญิงท่านให้ร่วมมือกับท่าน รับประทานผมก็ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้ ผมเป็นผู้ผู้น้อยนี่ครับ รับประทานกลืนไม่เข้าคายไม่ออกได้แต่กรอกหน้า ชินเอาผิดกับผู้น้อยรับประทานผมก็แย่นั้นเอง"

"เอาละ ไม่ต้องพูดมาก" เสี่ยหงวนพูดตัดบท "ไป-เดินนำหน้าพาฉันไปบนตึก เราจะได้พิจารณาปรึกษาโทษแก่ต่อไป อย่างน้อยแกต้องถูกยิงเป้า"

เจ้าแห้วยืนหัวเราะ

"รับประทานอย่างมากล่ะครับ"

"อย่างมากยิ่งแก่ให้ตาย แล้วซูดเอาศพแกขึ้นมาอีกหลายๆ ครั้ง"

"อ้อฮือ รับประทานลงโทษแบบคอมมิวนิสต์เชียวนะครับ ตายแล้วยังซูดเอาศพขึ้นมาอีก รับประทานผมเห็นจะอยู่บ้านนี้ไม่ได้ ต้องลาออกไปอยู่ที่อื่น"

อาเสี่ยอมยิ้ม

"ไม่จริงละกระมัง"

"นั่นนะซี่ครับ รับประทานมีปากผมก็พูดเรื่อยเปื่อยไปยังงั้นเอง ไปซี่ครับ รับประทานไปไหนก็ไป เลิกรบกันเสียได้ก็ดี เหนื่อยจะตายโหง รับประทานช้วนน้ำก็ได้รับประทาน ท้องแขวนไปตามกัน"

เจ้าแห้วเดินนำหน้าพิกิมหงวนออกไปจากห้องครัวหลังกระท่อมตรงไปที่ตึกใหญ่ ขณะนี้การต่อสู้ในแนวรบที่บ้าน "พัชรภรณ์" ลึกลับลงแล้ว พลรบฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ได้เข้ายึดครองที่มั่นทุกแห่ง บ้างก็เดินเบ่งไปมาอย่างสง่าผ่าเผย คุยโอ้ขมขึงเงงว่าตนรบเก่งกว่าเพื่อน พลรบทางฝ่ายคุณหญิงวาดถูกจับเป็นเชลยร่วม ๓๐ คน

คืนวันนั้น บรรดาหัวหน้าจลาจลซึ่งมีคุณหญิงวาดแม่ทัพใหญ่ นันทา, นวลลออแม่ทัพขนาดกลาง ประภา, ประไพแม่ทัพขนาดเล็ก นิกร การุณวงศ์ ผู้บัญชาการรบของผู้ออกการร้าย เจ้าแห้วเสนาธิการ และเจ้าคุณปัจจนิก พิณาศรวม ๘ คน ถูกคุมขังอยู่ในห้องชั้นบนของตึกตึก ส่วนนายภควานจันทร์กับคนใช้ชายหญิงของบ้าน "พัชรภรณ์" ถูกขังอยู่ที่เรือนพักของพวกคนใช้ พลรบทางฝ่ายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ได้ควบคุมตัวอย่างแข็งแรง

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับพล พัทธภรณ์ และเสี่ยหงวนต้องทำงานอย่างหนัก ในการสำรวจความเสียหายที่เกิดจากการนองเลือดในคราวนี้ ประมาณค่าเสียหายในราวหมื่นบาทเป็นอย่างน้อย

วันรุ่งขึ้น

อาเสี่ยกิมหงวน ผู้บัญชาการสูงสุดของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็ประกาศแต่งตั้งตัวเองเป็นประธานกรรมการสอบสวนพวกก่อการจลาจล คิดกบฏต่อเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และแต่งตั้งให้ ดร.ดิเรก กับพล พัทธภรณ์ เป็นกรรมการ

เหตุการณ์นองเลือดเข้าสู่ความสงบสุขแล้ว บ้าน "พัชรภรณ์" มีชีวิตชีวขึ้น ในราว ๑๐.๐๐ น. เศษ อาเสี่ยกิมหงวนได้สั่งให้คนของเขาไปนำตัวนายภควานจันทร์แขกยามเก่าแก่ของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มาสอบสวนเป็นคนแรก การสอบสวนกระทำในห้องสมุดของบ้าน "พัชรภรณ์"

เสี่ยหงวนนั่งวางท่าอย่างสง่าผ่าเผยอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือขนาดใหญ่ พลกับ ดร. ดิเรกนั่งโต๊ะเล็กคนละข้าง กิมหงวน พลรบของอาเสี่ยนำตัวนายภควานจันทร์เข้ามาในห้อง เจ้าบาบুর้องไห้คร่ำครวญน่าสงสาร หน้าตาเนื้อตัวขมุกขมอม

"ซาลามคะรียาบ...ฮือ...ฮือ"

"ร้องไห้ทำไมวะ อ้ายบัง" อาเสี่ยสัพยอก "กลัวถูกยิงทิ้งหรือ?"

บาบู่สะอื้น

"ยิงทิ้งกลัวทำไมวะ ีนี้กลัวถูกไล่ออกจากงานคะรียาบ โอ๊ย...ไม่มีงานทำก็ไม่มีเงินคะรียาบ"

กิมหงวนหันมายิ้มกับพล

"เอาซี ลงมือสอบสวนได้"

อ้ายเลือรูปหล่อหัวเราะหึๆ

"แกสอบสวนก็แล้วกัน อย่าให้กันพลอยไม่สบายไปกับแกด้วยเลยวะ"

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

"กันกับเจ้าพลสมัครเป็นคนฟังดีกว่า แกสอบสวนเถอะ กันจะช่วยจดสำนวนการสอบสวนให้"

"เออ-ดีทีเดียว" แล้วกิมหงวนก็พยักหน้ากับเจ้าบัง "เฮ้ย-บาบู่ ทำไมแกถึงคิดกบฏต่อท่านเจ้าคุณซึ่งเป็นนายของแก"

นายภควานจันทร์พูดเร็วปรือ

"กบฏทำไมวะไรนะ ีนี้ไม่ได้กบฏครับ ก่อการนะ คุณหญิงท่านชวนให้ผมร่วมมือด้วยนะ ีนี้ผมไม่ทำถูกไล่ออกจากงาน"

อาเสี่ยวางท่าทางให้สมกับที่เขาเป็นประธานกรรมการสอบสวน

"หมายความว่าแกถูกบังคับ"

"ใช่แล้วคะรียาบ ซาลามคะรียาบ ยกฟ้องได้"

เสี่ยหงวนหัวเราะ

"ยังไวย ต้องชั่งแกไว้ก่อน แกว่าแกถูกบังคับแล้วทำไมเวลารบกันแกถึงทำการต่อสู้อย่างดุเดือด แสดงว่าแกเต็มใจสู้รบ"

เจ้าบังลืมนตาโพลง

"โอ-นาย เลือดแขกคะรึบ อันนี้แขกเป็นนักรบนะ เต็มใจหรือไม่เต็มใจเวลารบก็ต้องรบเต็มที่ วัลลายชายชาติ
แขกคะรึบ อีจูก่อนหนึ่งมา อีจูกองก่อนต้องไปนะ"

กิมหงวนทำหน้าที่ชอบกล พุดกับพลรบของเขา

"เอาตัวไปขัง แล้วยำเจ้าแห้วมาสอบสวน"

นายภควานจันทร์ถูกนำตัวออกไปจากห้องสมุดทันที มีการข่มกันบ้างนิดๆ หน่อยๆ พอหอมปากหอมคอ
จนกระทั่งกิมหงวนร้องห้าม

"เฮ้ย-อย่าข่มต่อหน้าข้าไว้ย ออยากข่มไปข่มให้พันหูพันตาข้า"

เจ้าบั้งส่งเสียงเอ็ดตะโรลั่น

"เห-อันนี้ข่มทำไมะไรนะ อินเดียไม่มีการข่มเลย โอ-อย่าเตะคะรึบ โอ๊ยๆๆ กลัวแล้วคะรึบ"

ดร. ดิเรกผลุดลุกขึ้นยืน อาเสี้อยู่เห็นเข้าก็กล่าวถาม

"เฮ้ย ไปไหนล่ะหมอ เพิ่งสอบสวนอ้ายบังได้คนเดียวเท่านั้น"

นายแพทย์หนุ่มผิวยิ้มอย่างยากเย็น

"กันจะพลอยเป็นบ้าไปด้วย ขอให้กันไปพักผ่อนเถอะวะ เรื่องนี้ไม่ยุ่งยากอะไรเลย แต่แกกับคุณอาหญิงไม่
สบายก็ทำให้มีเรื่องยุ่งยากขึ้น" แล้วดิเรกก็เดินออกไปจากห้อง

ผลุดลุกขึ้นบ้าง แสดงท่าทีเบื่อหน่าย

"เมื่อคืนกันไม่ได้นอนตลอดคืน กันขอตัวไปพักผ่อนนะ ขึ้นอยู่ที่นี่ก็ต้องมีสติวิปัสสนาเหมือนกับแกเน่ๆ"

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

"เอ๊ะ นี่กันเป็นบ้าหรือนี้"

พลหัวเราะก๊าก ไม่พุดว่าอะไรอีก พาตัวเดินออกไปจากห้องสมุด สวนทางกับพลรบของกิมหงวนกลุ่มหนึ่ง
ซึ่งพาตัวเจ้าแห้วมา

หน้าตาของเจ้าแห้วพุก้ำดำเขียว แสดงว่าถูกข่มมาอย่างสะบักสะบอม พอเจ้าแห้วแลเห็นพล เจ้าแห้วก็
ร้องขอความช่วยเหลือเสียงลั่น

"รับประทานช่วยด้วยครับ อ้ายพวกนี้มันข่มผม"

นายพัชราภรณ์อดหัวเราะไม่ได้

"ดีแล้ว แกอยากทรยศต่อคุณพ่อนี้" ว่าแล้วพลก็เดินเลยไป

เจ้าแห้วถูกนำตัวเข้ามาเผชิญหน้ากับเสี่ยหงวนผู้บัญชาการรบของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อาเสี้อยู่เห็นเจ้าแห้ว
เข้าก็ยิ้มเยาะ

"ยังไ้ อ้ายแห้ว ในที่สุดแกก็แพ้ฉันอย่างไม่มีประตุลู้"

เจ้าแห้วชักฉิว ทัศนียานะเกิดขึ้นแก่เขาทันที

"รับประทานอย่าเยาะเย้ยกันเลยครับ รับประทานไม้ล้มนะข้ามได้ แต่คนล้มรับประทานไม่ควรข้าม ผมแพ้
แล้วรับประทานเอาผมไปยิงทิ้งเสียก็แล้วกัน"

เสี่ยหงวนหัวเราะ

"ไม่ต้องทำ แกมีความผิดมากรู้ไหม แต่ถ้าแกรับสารภาพตามตรงฉันจะลดหย่อนผ่อนโทษให้แก แกต้องตอบ
ฉันเดี๋ยวนี ทำไมแกถึงทรยศต่อคุณอาผู้ชาย"

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ

"รับประทานอาเสี๋ยก็รู้แล้วนี่ครับว่าผมเป็นข้าของคุณหญิงท่าน ถ้าผมไม่ยอมร่วมมือกับท่าน รับประทานผมก็
อยู่ในบ้านนี้ไม่ได้"

กิมหงวนยกมือตบโต๊ะปัง

"ทำไมจะอยู่ไม่ได้ ในเมื่อคุณอาผู้ชายเป็นเจ้าของบ้านนี้โดยชอบธรรม"

เจ้าแห้วว่า "แต่ว่า...รับประทานคุณหญิงท่านเป็นคนจ่ายเงินเดือนนี้ครับ"

"เออ-จริงของแกไว้ย เป็นอันว่าแกถูกคุณอาหญิงขู่บังคับให้ร่วมมือด้วยใจใหม่ เร็ว-บอกมาตามตรง"

เจ้าแห้วหัวเราะงอหาย

"แหม-รับประทานอาเสี๋ยแอ๊คเด็ดขาดไปเลยครับ เบ่งมากเกินไปเดี๋ยวเสี๋ยแสงขาดหมดนะครับ แล้วจะว่าผมไม่บอก"

กิมหงวนค้อนควับ

"ช่างกู แเฮี้ย-ฮ้ายแห้ว สำหรับแกเป็นผู้้น้อย ฉันจะไม่เอาเรื่องเอาราวอะไรกับแกหรอก เราต้องการหัวหน้าเท่านั้น ถ้าขึ้นเอาเรื่องกับผู้้น้อย คนใช้ชายหญิงในบ้านนี้ทุกคนก็ต้องถูกปลดออกจางานและถูกล้อออกไปจากบ้านเอาละ ฉันสอบสวนแกเพียงเท่านี้ แต่ว่าฉันจำเป็นจะต้องกักตัวแกไว้ก่อน"

เจ้าแห้วทำหน้าที่

"รับประทานกักไว้หาหอกอะไรกันครับ"

กิมหงวนเอ็ดตะโรลั่น

"เฮี้ยฮ้ายนี่ พูดยกดาบกับฆ่าใช้ได้หรือวะ หยาบคายกะขำมาก ประเดี๋ยวพ่อสั่งซ่อมเสี๋ยหอก รู้ไหมว่าขณะนี้อำนาจสูงสุดเป็นของข้า"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานรู้ครับ ใครๆ ก็รู้กันว่าอาเสี๋ยเป็นเอามาก"

เสี๋ยหงวนบั่นสีหน้าบึ้งตึง

"เฮี้ย-เอาตัวฮ้ายแห้วไปเก็บ แล้วไปเบิกตัวเจ้ากรมมาพบกับข้าที่นี่ ไป-เอาตัวเจ้าแห้วไปเก็บเสี๋ยก่อน"

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอืออก

"รับประทานเอาไปเก็บหรือเอาไปขังครับ"

"เอาไปขัง" กิมหงวนพูดเสียงหนักๆ

เจ้าแห้วถอนหายใจโล่งอก

"รับประทานพูดให้ถูกเรื่องซีครับ รับประทานเอาไปเก็บนะหมายความว่าให้เอาไปยิงทิ้ง อาเสี๋ยพุดยั้งจี้รับประทานผมเย็นวามไปหมดเลย ง่า-ผมจะขอความกรุณาสักเล็กน้อย..."

"กรุณาอะไรวะ"

"แสะ-แสะ รับประทานผู้คุมของอาเสี๋ยยึดบังกัฏฐากับเครื่องอุปกรณ์ของผมไปหมดแล้วครับ มีมีดปลายแหลม ๑ เล่ม เขียงขนาดเล็ก ๑ เขียง และกัฏฐาที่หันไว้หยาบๆ อีก ๑ กระบองบุนหรี รับประทานอาเสี๋ยโปรดสั่งให้คืนให้กับผมเถอะครับ ยึดไว้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร ชินสูบเข้ามารับประทานเมตตายท่า"

กิมหงวนพยักหน้ากับพลรบของเขาคนหนึ่ง

"แกช่วยบอกผู้คุมด้วยว่า ข้าสั่งให้คืนบังกัฏฐาและเครื่องอุปกรณ์ให้เจ้าแห้วมัน ม่ายยั้งงั้นมันคงลงแดงตายแน่ๆ"

พลรบของเสี๋ยหงวนรับคำสั่ง แล้วก็พาเจ้าแห้วออกไปจากห้องสืบสวน ในเวลาเดียวกันนั่นเอง เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ประมุขแห่งบ้าน "พัชรภรณ์" ก็เดินเข้ามาในห้องสมุดด้วยความยิ้มแย้ม นิกรตามเข้ามาด้วย อาเสี๋ยแลเห็นนิกรเข้าก็สะดุ้งโหยง

"เฮี้ย-แกออกจากห้องคุมขังได้อย่างไร"

นิกรหัวเราะ

"พอทีไวย์ ชี้เกียจเล่นแล้ว เขาเลิกกันหมดแล้ว"

"เล่นอะไร" กิมหงวนถามอย่างเคืองๆ

"ก็เล่นปฎิวัดินะซี อดหลับอดนอนมาตลอดคืนแล้ว"

อาเสี๋ยทำตาปริบๆ พุดกับตนเอง

"อือ-หรือกูเสี๋ยสติไปแล้ว"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะก๊าก

"ฮ้ายหลานชาย ไปพักผ่อนทำให้สงบเสี๋ยเถอะ ไม่มีอะไรแล้ว"

"อือ" กิมหงวนคราง นิ่งอึ้งไปสักครูเขาก็ตะโกนลั่น "ใครบ้ากันเน๊ว้ย"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ออดหัวเราะไม่ได้ ท่านทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้โน้มตัวหนึ่ง มองดูเสียหงวนอย่างขบขัน

"อาจะเล่าความจริงให้แก่ฟัง"

อาเสียขมวดคิ้วนิ้วหน้า

"ความจริง...ความจริงอะไรกันครับ"

"ก็เรื่องจลาจลในบ้านเรานะซี ไม่ได้มีเหตุร้ายแรงอะไรหรอก คุณอาหญิงของเธอเขาเพื่อเจ้าไปเอง

เนื่องจากป่วยเป็นโรคเส้นประสาทมานานแล้ว"

กิมหงวนกลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง

"นี่หมายความว่า คุณอาหญิงท่านเสียสติไปยังงั้นหรือครับ เท่าที่ท่านคิดปฏิวัติจะยึดอำนาจการปกครองจากคุณอา"

"ถูกแล้ว แต่ไม่ถึงกับเสียสติหรอก เพียงแต่คุ้มดีคุ้มร้ายเท่านั้นเอง แก่ก็รู้ดีอยู่แล้วว่าไม่มีใครที่จะชี้ขาดตาวากแล้วตายเหมือนกับคุณอาหญิงของแก เขาเป็นโรคเกี่ยวกับประสาทตั้งแต่สงครามมหาเอเชียบูรพา โรคเส้นประสาทได้กำเริบขึ้นตอนกลางคืนวันที่ ๒๙ มิถุนายน เสียงปืนที่ยิงกันหุบดับดับไหม้ ทำให้คุณอาหญิงของแกอกสันขวัญแขวน กระบ้ำกระเป๋อ แล้วหลังจากนั้นก็เริ่มมองดูอาในแง่ร้าย หาวว่าอาข่มขู่บ้าง ไม่รักบ้าง ในที่สุดก็คบคิดกับเจ้ากรและเจ้าแห้วทำการปฏิวัติอา เพื่อหวังจะยึดอำนาจในบ้านนี้"

กิมหงวนหันควับมาทางนายจอมทะเล้น

"แกก็เลยร่วมมือกับท่าน"

นิกรพยักหน้า

"เข้าเมืองตาหลัวกันก็ต้องหลัวตาตาม กันกลัวว่าท่านจะไม่สบายมากขึ้น ก็เลยแก่งทำเป็นร่วมมือกับท่านและเที่ยวบอกคนในบ้านทุกๆ คนให้ผสมโรงสนุกไปกับท่านด้วย"

"อ้าว" อาเสียอุทาน "แล้วทำไมแกไม่บอกกันล่ะ"

นิกรหัวเราะ

"อ้ายพลกับดิเรกมันสั่งไม่ให้บอกแก"

กิมหงวนทำคายน

"อ้ายยังงั้นไม่มีปัญหาอะไร กันบ้าอย่างเด็ดขาด นึกว่าคุณอาหญิงท่านคิดปฏิวัติจริงๆ กันก็เลยแើคใหญ่ตั้งตั้งเป็นหัวหน้าปราบจลาจล"

นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง

"พวกเราอยากดูความบ้าของแก เลยปล่อยแกตามเรื่อง ความจริงมันมีอยู่เท่านี้แหละ เท่าที่ทุกคนเออออห่อหมกกับคุณอาหญิงก็เพราะเขาสงสารท่าน"

กิมหงวนทำหน้าที่ชอบกล ก่อนที่เขาจะพูดว่าอะไร เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็เดินนำหน้าพานายพัชราภรณ์กับเจ้าแห้วเข้ามาในห้องสมุด อาเสียแลเห็นเจ้าคุณปัจจนิกฯ เขาก็รีบลุกขึ้นยืน

"คุณอาสำคัญนัก เหยียบเรือสองแคม เข้าทำนองนกมีหูหนูมีปีก"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ โบกมือ

"เลิกเสียทีไวย์ เขาเลิกกันหมดแล้ว พวกพลรบทั้ง ๒ ฝ่ายกลับบ้านกันหมดแล้ว"

อาเสียหัวเราะ

"เล่นอีกสัก ๕-๖ วันก็ไม่ได้หรือครับ สนุกดี"

พลยิ้มให้กิมหงวน แล้วพูดเสริมขึ้น

"โง-เบ่งใหญ่เขี้ยวนะแก ท่าทางของแกทะมัดทะแมงไม่ใช่เล่น รวากับว่าแกเป็นแม่ทัพจริงๆ สอบสวนพวกกบฏไปได้กี่คนแล้วล่ะ"

กิมหงวนยิ้มอายๆ

"เพิ่งได้สองคนเท่านั้น อ้ายบานูกับเจ้าแห้ว"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หันมาพูดกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อย่างเป็นทางการ

"นำส่งสารคุณหญิงมาก อาการป่วยจากโรคเส้นประสาทของท่านไม่ใช่บ่อยนะครับ ผมคิดว่าทางที่ดีส่งท่านไปอยู่โรงพยาบาลสักพักไม่ดีหรือ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"ต้องฟังความเห็นดิเรกมันดูก่อนครับเจ้าคุณ ดิเรกมันเป็นหมอ เป็นนายแพทย์ปริญญาต่างประเทศ ถ้าเราส่งคุณหญิงไปอยู่โรงพยาบาลก็เท่ากับว่าเราไม่เชื่อความสามารถของดิเรก"

คราวนี้เจ้าคุณปัจจนิกฯ เห็นพ้องด้วย

"จริงครับ" แล้วท่านก็ยกมือปลักหน้านิกรเต็มแรง "มองอะไรระอ้ายเปรต ไม่เคยเห็นกบาลคนระอ้ายจ้องเอากุ"

นิกรอมยิ้ม

"ผมมองดูแมลงวันครับ มันเล่นยูโดกันอยู่บนหัวคุณพ่อ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กล่าวกับทุกคน

"ขึ้นไปข้างบนเถอะพวกเรา"

ครั้นแล้วทุกคนก็เดินตามหลังเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ออกไปจากห้องสมุด บ้าน "พัชรารณ" อยู่ในความสงบเงียบ สันติภาพกลับคืนมาสู่แล้ว พวกคนใช้ชายหญิงนั่งพักผ่อน จับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์กันในอาการป่วยของคุณหญิงวาด

ขณะนี้ คุณหญิงนอนหลับไหลไม่เป็นสมประตือยบนเตียงนอนในห้องของท่าน แม่งานทั้ง ๔ เผ่าดูอาการของท่านตลอดเวลา ดร.ดิเรกเริ่มต้นให้การรักษายาบาลคุณหญิงแล้ว เขาฉีดยาระงับประสาทให้ท่าน ๑ เข็ม ทำให้คุณหญิงนอนหลับสนิท อาการคลุ้มคลั่งหายไป

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พาเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับพล, นิกร, กิมหงวน และเจ้าแห้วเข้ามาในห้องนอนของคุณหญิงวาด พลปราดเข้ามาหานายแพทย์หนุ่มทันที

"คุณแม่เป็นยังไง หมอ"

ดร. ณรงค์ฤทธิ์ยิ้มแบบหัวนอก คือการเพยอมุมปากข้างขวาแต่เพียงข้างเดียว

"ไม่มีอะไรน่าวิตก อาการป่วยของคุณอาหญิงคล้ายกับท่านมหารณี่จันทร์สุดาไม่มีผิด พระนางป่วยเป็นโรคเส้นประสาทอย่างแรง เพราะความหวาดกลัวในเหตุการณ์มากเกินไป เหตุการณ์เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายนทำให้คุณอาหญิงได้รับความตระหนกตกใจมาก ท่านก็เลยคลุ้มคลั่ง และอยากเป็นหัวหน้าปฏิวัติ กันรับรองว่าท่านจะหายป่วยเป็นปกติในเร็ววันนี้"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เดินเข้ามาทრุดตัวนั่งลงบนเตียงภรรยาของท่าน จ้องมองดูหน้าคุณหญิงวาดซึ่งหลับตาพร้อมอยู่บนเตียงนอน แล้วยกหลังมือขวาแตะหน้าผากคุณหญิง

"อ้ออ้อ ตัวเย็นเชียบเลย แกฉีดยาอะไรให้วะดิเรก"

นายแพทย์หนุ่มนิ่ง

"เอ ยาอะไรก็จำไม่ได้เสียแล้วละครับ ผมโยนหลอดมันทิ้งเสียแล้ว ง่า-ดูเหมือนนิโอะช่นวาซานครับ"

นิกรอ้าปากหาว

"แกฉีดยาให้คุณหญิง..."

"ออโรนั้ แกอย่าเข้าใจว่านิโอะจะใช้รักษาแต่เฉพาะโรคอ้ายพันอย่างว่า นิโอะเป็นยาฟอกโลหิต ขณะนี้โลหิตในตัวคุณอาหญิงชำระหมดแล้ว คือสกปรก ต้องฟอกให้สะอาด" แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าคุณปัจจนิกฯ "เหตุการณ์บ้านเราเข้าขั้นปรกตีสขแล้วไม่ใช่หรือครับ"

ท่านเจ้าคุณพยักหน้า

"เรียบร้อยแล้ว พรรคพวกของอ้ายกรและกรรมกรของอ้ายหงวนต่างพากันกลับบ้านหมดแล้ว"

ดร.ดิเรกหัวเราะทีๆ ภายในห้องเงียบสงัดไปชั่วขณะ ทุกคนพากันมองดูคุณหญิงวาด จนกระทั่งท่านรู้สึกตัว ลืมตาตื่นขึ้น

"คุณแม่" พลอุทานขึ้นดังๆ

คุณหญิงวาดรวบรวมกำลังพุงกายลุกขึ้นนั่ง จ้องมองดูเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ด้วยความแค้นใจและน้อยใจแล้ว ท่านก็ร้องไห้โฮ

"เจ้าคุณนะ เจ็บใจนัก อยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาเป็นเวลาไม่ใช่น้อย เจ้าคุณไม่ได้ให้สิทธิ์แก่เมียเลย ทำราวกับว่าดิฉันเป็นคนอาศัยยั้งนั่นแหละ ฮือ ฮือ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทำหน้าชอบกล

"อย่าคิดอะไรมากเลยนะ คุณหญิง นอนพักผ่อนเสียเถอะ"

คุณหญิงวาดสะอื้น กวาดสายตามองไปรอบๆห้อง

"ดิฉันอยากจะตายนัก คิดกบฏไม่สำเร็จ นี่เมื่อไรเจ้าคุณจะปล่อยดิฉันให้เป็นอิสระคะ ดิฉันเป็นผู้แพ้แล้ว จะเอายังไงกับดิฉันก็ว่ามา หรือจะยิงทิ้งก็จัดการเสีย คนอย่างดิฉันเป็นชายชาติทหารคนหนึ่ง ดิฉันจะไม่ยอมปรปากร้องขอความกรุณาเลย"

กิมหงวนเพลอตัวหัวเราะออกมาดังๆ

"คุณอาหญิงเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงกันแน่ครับ"

คุณหญิงวาดค้อนควับ

"ทะเล้ง ด้วยแม่ดำให้ทรอก คนซิบหาย"

อาเสี่ยหันมายกคิ้วกับนิกร

"มึงด้วย"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยกมือตบหลังภรรยาของท่านด้วยความปรานี

"ไม่มีอะไรนะ แม่วาด เดียวนี้การเมืองและการบ้านของเราเข้าขั้นปกตีสลุขแล้ว ฉันไม่ใช่ศัตรูของแม่วาดและเธอก็ไม่ใช่ศัตรูของฉัน"

คุณหญิงชบครามกรอด

"แต่ดิฉันได้กลิ่นคาวเลือด ดิฉันรู้...ดิฉันมองเห็น...เสียงย่าเท้าของพลรบ เสียงตีนตะขาบรถถัง...เสียงบาซูก้า ปืนกลและปืนใหญ่ ฮิ ฮิ มันจะต้องเกิดขึ้นอีกในอนาคตอันใกล้แน่ ดิฉันขอทำนาย...แะะ แะะ...แะะ แะะ..."

"แล้วกัน" นิกรคราง "กลายเป็นแม่มดไปแล้ว"

คุณหญิงวาดหันมาทำตาเขียวกับนิกรทันที

"มึงนะซีแม่มด"

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้อง คุณหญิงวาดบ่นพลามาถึงเรื่องภัยสงคราม ท่านเพื่อเจ้อตลอดเวลา

"โน่น...ดิฉันมองเห็น...แสนยานุภาพของผู้ที่คิดจะครองโลกก้าวเข้ามาในเมืองเราแล้ว เสียงปืนจะดังกึกก้องทั่วประเทศ ฮ่า-คนไทยเราเอ๊ย ถ้าขึ้นแตกสามัคคีชาติไทยเราจะต้องล่มจมอย่างไม่ต้องสงสัย ฮิ ฮิ ข้ารู้ ข้ามองเห็น ข้าได้กลิ่นเลือดแล้ว โลกจะต้องพินาศเพราะพวกขุนศึกผู้กระหายสงคราม โอ-พระเป็นเจ้าเจ้าขา ตัวข้าคงต้องตาย ลูกข้าและฟัวข้าก็ต้องตาย หลานข้าวงศீวานข้า ใครเล่าจะหนีอสูรสงครามพ้น มันกำลังเดินเข้ามาหาเราแล้ว สงครามหมายถึงความพินาศฉิบหาย การสูญเสียบ่างมหาศาลทั้งชีวิตและทรัพย์สินสมบัติ ฮิ ฮิ ข้ารู้ ข้ามองเห็น"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ผลุดลุกขึ้นยืน พยักหน้าพาด.ดิเรกเดินมาที่ประตูห้อง ปล่อยให้คุณหญิงวาดพูดพลาไปตามเรื่อง

"เฮ้-ดิเรก อาผู้หญิงของแกนะไม่ใช่ป่วยเป็นโรคเส้นประสาทแล้วละโว้ย อาคิดว่าเป็นโรคจิตมากกว่า"

"นั่นนะซีครับ ผมเองก็ไม่มีใครจะมีความรู้ในทางโรคจิตเสียด้วย"

"เฮ้อ กลุ่มใจโว้ย ดูๆ ก็คล้ายกับโรคมารยาจะเอายังไงดีวะ ดิเรกบอกอาชิ หรือจะส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลโรคจิต"

ดิเรกหัวเราะ

"ได้ครับ เพื่อนของผมคนหนึ่งเป็นนายแพทย์อยู่ที่นั่น โทรศัพทบอกให้เขาเอารถมารับคุณอาหญิงเลย แต่ว่าทางที่ดีคุณอาพูดกับท่านเสียก่อนเถอะครับ พยายามชี้แจงให้ท่านเข้าใจว่าท่านป่วยเป็นโรคเกี่ยวกับประสาท จำเป็นต้องไปพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลโรคจิตชั่วคราว"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เดินกลับมาที่เตียงนอน คณะพรรค ๔ สหายกำลังฟังคุณหญิงวาดพูดเพื่อเจ้อ แม่เสียทั้ง ๔ น้ำตาคลอเพราะความสงสารท่าน โดยเฉพาะประไพร้องไห้กระซิกๆ

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กระซิบบอกเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"คุณหญิงของผมแกเป็นบ้าเสียแล้วเจ้าคุณ"

"เป็นบ้า..." เจ้าคุณปัจจนิกฯ อุทานขึ้นดังๆ

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทำคายน

"แล้วกัน อ้ายเราอุตส่าห์กระซิบยังดันแหกปากขึ้นมาได้"

เสียงหวนพูดขึ้นเบาๆ

"เสียเด็ก ยังงี้เขาเรียกช่องปากแตก"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เม้มปากแน่น ค่อยๆ หันหน้ามามองดูเสียงหวน แต่ก็มึนงงหน้าตาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทรวดตัวลงนั่งบนเตียงมองดูเมียรักของท่านด้วยความสงสาร เอื้อมมือตบหลังคุณหญิงวาดเบาๆ

"แม่วาด"

"อย่ามาทำตบหัวแล้วลูบหลังหน่อยเลย อี เจ็บใจนัก ดิฉันต้องปฏิวัติอีกอย่างเด็ดขาด วันนี้ดิฉันแพ้เจ้าคุณ แต่วันหนึ่งดิฉันต้องชนะ คุณหญิงวาดจะยืนหยัดต่อสู้ให้ถึงที่สุด ลู้เพื่ออิสรภาพของตัวเอง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อดหัวเราะไม่ได้

"คิดฟุ้งซ่านไปไม่เข้าเรื่อง ฉันทเป็นพ่อที่ดีของเธอเสมอ นี้-คุณหญิง เธอจะเป็นโรคเกี่ยวกับเส้นประสาทรู้ไหม ฉันทอยากจะให้เธอไปนอนพักรักษาตัวที่โรคพยาบาลโรคจิตสัก ๒ อาทิตย์ เธอจะเห็นเป็นยังไง"

คุณหญิงวาดพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

"ไปซีคะ เจ้าคุณไปอยู่ด้วยกันนะคะ จะได้ให้หมอรักษาเราทั้ง ๒ คน ดิฉันรู้ตัวดีว่าขณะนี้ดิฉันมีอาการ คลุ้มคลั่งพอๆ กับเจ้าคุณแล้ว ให้หมอเขารักษาเสียทีก็ดีกว่า"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กลืนน้ำลายเอือก มองดูคณะพรรค ๔ สหายแล้วท่านก็ยิ้มแย้มๆ นิกรพูดขึ้นทันที

"ดีเหมือนกันครับ คุณอาควรไปอยู่กับคุณอาหญิงที่ปากคลองสานสักพักหนึ่ง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ตะโกนลั่น

"กูไม่บ้าโวย"

คุณหญิงวาดตะโกนขึ้นบ้าง

"กูก็ไม่บ้าโวย"

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน ดร.ดิเรกสันติระชะด้วยความอดทนระอาใจ

"มันเป็นยุ่ง ข้าพเจ้านายแพทย์ดิเรกเห็นว่า ทุกคนในบ้านนี้ล้วนแต่วิกลจริตด้วยกันทั้งนั้น และหมายถึงตัวข้าพเจ้าด้วย มายก๊อด...โอไม่รับรู้แล้ว ใครจะเจ็บจะตายก็ตามใจ เป็นปวดหัว โอ..." แล้วดร.ดิเรกก็พาตัวเดินออกไปจากห้องอย่างรีบร้อน

คณะพรรค ๔ สหายย่อยๆ กันออกไปจากห้องที่ละคน ในที่สุดก็เหลือแต่เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาด ท่านทั้งสองต่างมองดูหน้ากัน

"แม่วาด เลิกฟุ้งซ่านเสียทีได้ไหม"

"เสียใจคะ ดิฉันจะอาละวาดเรื่อยไปจนกว่าดิฉันจะได้แหวนเพชรวงนั้น"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบกล่องกำมะหยี่กล่องหนึ่งออกมาส่งให้คุณหญิงของท่าน

"เฮ้ ฉันทซื้อมาให้แล้ว"

คุณหญิงวาดลืมหัดตาโพล่ง เปิดกล่องกำมะหยี่ออกมา พอแลเห็นแหวนเพชรลูกเรือนงาม ใบหน้าของท่าน ก็สลดชันท ท่านร้องอุทานออกมาคำหนึ่ง ก้มลงกราบเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ด้วยความเคารพรัก

"ขอบคุณนะคะ ดิฉันหายป่วยแล้วค่ะเจ้าคุณ ที่ทำเป็นบ้าก็เพราะอยากได้แหวนเพชรวงนี้เท่านั้นเอง เอ้า ดิฉันป้องกันให้จูบ ๑ ที"

เจ้าคุณลั่นศิริชะ

"ไม่ไหว หน้าเหมือนนกฮูก จูบไม่ลง" แล้วท่านก็ลุกขึ้นเดินบนพรมพำออกไปจากห้อง คุณหญิงวาดหยิบแหวนใส่นิ้วกรีดทราย ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ด้วยความปิติยินดีเหลือที่จะกล่าว

จบบริบูรณ์